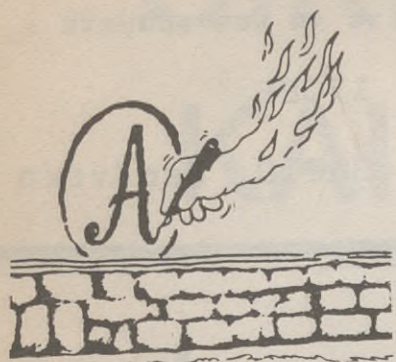

για την

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ-ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ

Θεσ/νίκη, Απρίλης '90

Τ.Λ.μή 100

ΧΤΕΣ

**ΤΟ ΛΕΓΑΝ
ΧΟΥΝΤΑ**

ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ!

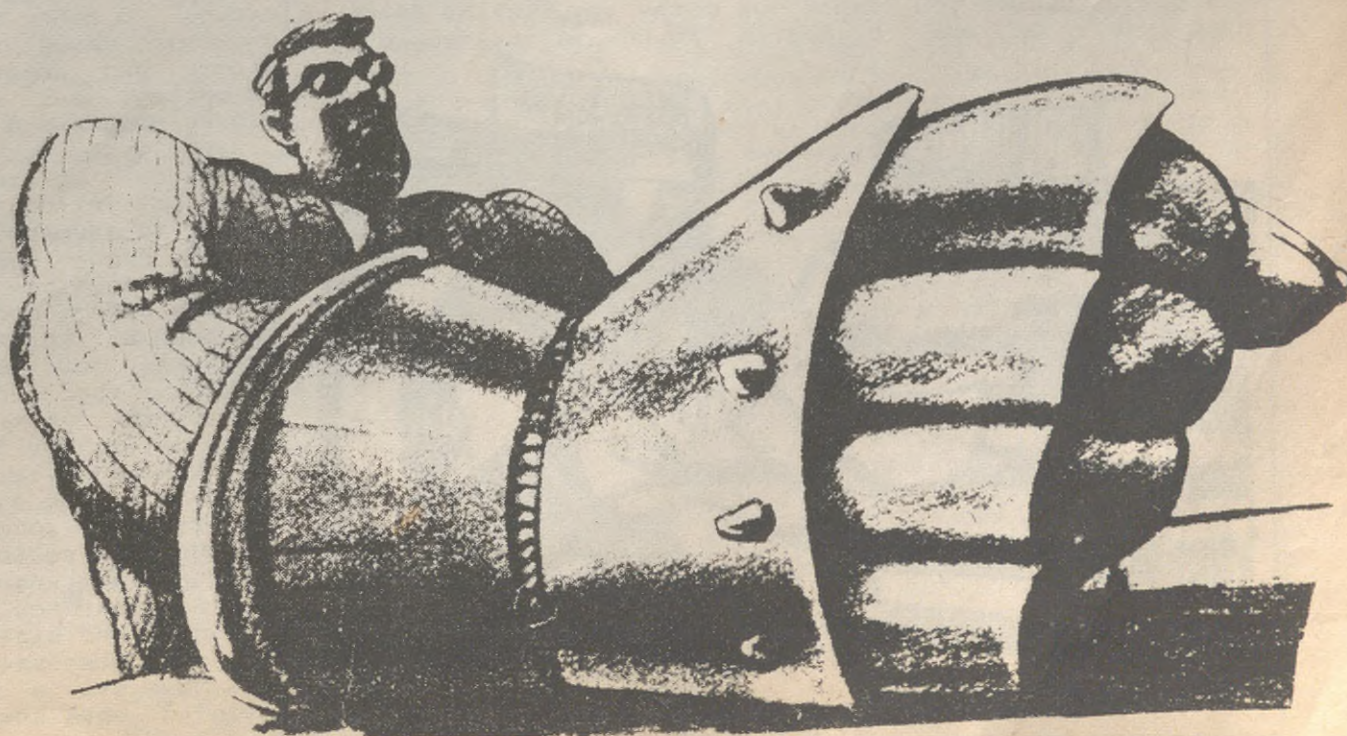
ΣΗΜΕΡΑ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Θρακιώτικες μελονότητες.....2
- Από την οικουμενική κυβέρνηση στην οικουμενική κυριαρχία.....3
- Για την δίκη της Φ.Μ.Σ.....4
- Κατάληψη Φ.Α.Σ. '90.....5
- Καταστολή και '92.....6-7
- Αραβησός..... 9
- 'Παγκόσμια μέρα γυναίκας'...8
- Αβεσσαλώμ, Υιέ μου, Υιέ μου... 8
- Κάτω η νέα σκευωρία.....10
- Περί εξουσιαστικής και μη πραγματικότητας.....11

Το έντυπο αυτό φιλοδοξεί να συμβάλλει στην επεξεργασία και στην γραφή-διαδοχή εκείνης της επαναστατικής-αντικρατικής θεωρίας, που ορίζεται και απορρέει μέσα από την βιωματική και αντικαθεστωτική δράση κομματιών της κοινωνίας, μέσα στα οποία πιστεύουμε ότι είμαστε και εμείς. Συμβολή, που εμείς θεωρούμε πολύ σημαντική στην παρούσα περίοδο, μια που τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκόσμια οι δομές της κυριαρχίας βρίσκονται σε μετάβαση. Η συλλήψη και η κατανόηση εκ μέρους μας των χαρακτηριστικών και αυτής της μεταβάσης κρίνεται αναγκαία, εφόσον σε αυτήν θα στηριχτούν οι μελλοντικοί, αλλά και οι τωρινοί κοινωνικοί-ανταρπτικοί αγώνες.

Το μεγάλο αυτό διασπασμα που μεσολάβησε για την επανέκδοση της "Κοινωνικής Εξήγησης", δεν ήταν ένας χρόνος "νεκρός" για μας. Από την μια η ροή των γεγονότων (Αραβισμός, δίκη της Φ.Μ.Σ., προκλητική σβώση του Μελίστα, δολοφονία του Κικέρη) που απαιτούσαν άμεση δράση και έμπρακτη κριτική στην εξουσία και από την άλλη η νεοσύστατη προσπάθειά μας, οδήγησαν σε αυτό το χάσμα.

Ωστόσο, μπορούμε να πούμε ότι οι αρχικοί στόχοι που επιλέχθηκαν από τα άτομα που συνέλαβαν την ιδέα και πραγμάτωσαν τα δύο πρώτα τεύχη, επιτεύχθηκαν. Και αυτό γιατί το έντυπο αυτό καθ'αυτό δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά ένα ακόμη εργαλείο στα χέρια μας. Οι Συμώσεις που έγιναν μεταξύ μας αυτόν τον καιρό, διόλου ανώδυνες, καθώς και η ενεργός συμμετοχή μας στην επαναστατηριοποίηση κομματιών της κοινωνίας προς αναρπτικές κατευθύνσεις ήταν τα ζωτικότερα και ουσιαστικότερα επιτεύγματα αυτής της

κίνησης.

Η ποικιλομορφία και ο πολυεπίπεδος αγώνας που προσπαθούμε να αγκαλιάσουμε, εμφανώς επιρρασμένος, τόσο από την υποκειμενικότητα του καθενός μας, όσο και από την διαφορετικότητα των εμπειριών μας στην προώθηση του κοινωνικού πολέμου, απογελούν τα συστατικά στοιχεία. Στοιχεία, σίγουρα αρκετά ασύνδετα μεταξύ τους, μιας και ο λιγιστός χρόνος που είμαστε μαζί δεν μπόρεσε να ενοποιήσει, αλλά που αρχά ή χρήγορα θα προτείνουν την κοινωνική-παρεμβατική συλλογικότητα που εμείς πραγματευόμαστε.

Λάβη κάναμε αρκετά, μα σε καμιά περίπτωση δεν θεωρήσαμε ποτέ ότι κατέχουμε την απόλυτη αλήθεια. Η κατοχή της αλήθειας και ο δογματισμός δεν ανήκουν σε μας αλλά στα κάθε λογής χρονοπύσκουλα και μεσσίες.

Η προώθηση της κοινωνικής ανατροπής με βάση την συνεχή αυτοκριτική και αυτοκαθορισμό - πάντα ορισμένες στην δεδομένη κοινωνική-πολιτική-ατομική πραγματικότητα - σε συνδιασμό με το ότι κανείς μας δεν θέλει να γίνει ούτε αρχηγός ούτε υποχείριο κανενός, μας διαφυλάσσει από ελιτίστικες και δογματικές (συ)στάσεις.

Και κάτι ακόμη. Το έντυπο αυτό απευθύνεται, κύρια σε αυτούς που με πείσμα αντιστέκονται στην εξουσιαστική πραγματικότητα και εξακολουθούν να ονειρεύονται την κοινωνική επανάσταση, χι' αυτό και σε κάθε στιγμή κινδυνεύουν να την πραγματώσουν!

Από την "Κοινωνική
Εξήγηση"

Μπορείτε να μας γράψετε :

T.B. 17029

T.K. 54210 Θεσ/νίκη

ΘΡΑΚΙΩΤΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ: ΩΡΑ Ο

Τα πρόσφατα γεγονότα στην Κομοτηνή καταδεικνύουν πως ο σωβινισμός και η ηλιθιότητα έχουν εμπεδωθεί καλά στα ανεγκέφαλα κεφάλια Τούρκων και Ελλήνων. Η μελλοντικοί ήρωες του πολέμου είναι πρόθυμοι να προσφέρουν τα κορμιά τους κρέας για πειράματα στα σφαγεία των πολεμικών βοιμηχανιών αρκεί να εκπληρώσουν το μεγάλο όνειρο : της οθωμανικής ή της βυζαντινής αυτοκρατορίας! Να όμως που η ευρωπαϊκή αυτοκρατορία έχει ήδη κερδίσει τον πόλεμο.

Το εθνικό κράτος που για δύο αιώνες αποτελούσε την βάση των καπιταλιστικών συσχετισμών, παραπλανώντας τους λαούς από την ταξική τους υπόσταση απεναντι στους καταπιεστές και εκμεταλευτές τους, φέρει και την ευθύνη των όσων διαδραματίστηκαν στην Κομοτηνή.

Κανένας πόλεμος δεν ξεκίνησε επειδή μάλωσαν δύο αντίπαλοι πατριώτες και ο ένας σκότωσε τον άλλο παρά μόνο εφόσον υπήρχε από πριν σύγκρουση των κρατικών και καπιταλιστικών συμφερόντων, είχε ήδη δηλαδή αποφασιστεί να γίνει. Αλλά και τότε η έκβαση του πολέμου ήταν ήδη προσχεδιασμένη από Ευρωπαίους, Αμερικανούς, Ρώσους, Έλληνες, Τούρκους κ.α. αφού το κεφάλαιο και η εξουσία δεν έχουν πατρίδα, μα την δημιουργούν τα ίδια για να κυριαρχήσουν και να εκμεταλευτούν τους λαούς. Κατα συνέπεια ο πόλεμος ή η ειρήνη σε οποιοδήποτε τόπο της γης από αυτά καθορίζονται και εξαρτώνται. Με αφετηρία αυτήν την διαπίστωση κάθε εθνικιστική διένεξη στις χώρες-μέλη της Ε.Ο.Κ. μα και σε όσες πρόκειται να γίνουν είναι ετεροχρονισμένη, μια και έρχεται σε αντίθεση με τον εκσυγχρονισμό της εκμεταλευσης και της υποταγής των λαών που πραγματώνεται με την ενοποίηση της Ευρώπης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα σε νευραλγικές γεωγραφικά περιοχές, όπως είναι η Θράκη και το Αιγαίο όπου ενώνεται η Ασία με την Ευρώπη. Το περιβόητο "πνεύμα του Νταβός" σε αυτήν την εξέλιξη θέλει να αρμονιστεί. Θα ήταν ανεδαφικό λοιπόν να μιλήσουμε για

ιμπεριαλιστικές διαθέσεις της Αγκυρας στην δυτική Θράκη ή της Αθήνας στην ανατολική. Εκείνο που επιδίωξε η τουρκική κυβέρνηση στην συγκεκριμένη χρονικά περίοδο ήταν να έχει βουλευτή ή και βουλευτές στο ελληνικό κοινοβούλιο, μέχρι και να συμμετάσχει στην ελληνική κυβέρνηση. Μια τέτοια κίνηση όμως έβασε σε άμεσο κίνδυνο τα ελληνικά εθνοπλιστικά συμφέροντα που διακυβεύονται στο Αιγαίο ενώ συγχρόνως δημιουργούσε ρήγμα στις εθνικά ομόρροπες κατεστημένες τάσεις που εκφράζονται στο ελληνικό κοινοβούλιο.

Το κράτος σύσσωμο αντέδρασε μεθοδικά, αλλιώνοντας αρχικά το εκλογικό αποτέλεσμα, αφού μετέφερε στρατό στη Θράκη για να ψηφίσει εκεί και στην συνέχεια βρίσκοντας διάφορες γραφειοκρατικές προφάσεις για να μην θέσουν υποψηφιότητα οι Τούρκοι πολιτικοί. Το αποκορύφωμα αυτής της μεθόδευσης ήταν η ποινική δίωξη και τελικά η φυλάκιση του Σαδίκ.

Δεν μας απασχολεί το αν και κατά πόσον ο Σαδίκ είχε "αχνές προθέσεις", αφού επιλέγοντας να αναρριχηθεί στις ιεραρχικές δομές που διαιωνίζουν την εκμετάλευση και καταπίεση γινόταν, είται άμεσα υποχείριο διπλωματικών ελιγμών της Τουρκίας, είτε έμμεσα στήριγμα των παραπάνω δομών.

Όλο αυτό το παιχνίδι, δεν μπορούσε παρά να παίζεται επάνω στις πλάτες των ντόπιων πληθυσμών (Ελλήνων, Τούρκων, Πομάκων, Τσιγγανών κ.α.) και ιδιαίτερα αυτών που καθορίζονται από την πίστη τους στο Ισλάμ, εφόσον αυτοί αποτελούν την βάση της ταξικής πυραμίδας στην Θράκη, γεγονός που οφείλεται από την μια στην πολιτική του κράτους και στο μίσος των Ελλήνων απέναντί τους και από την άλλη στη θρησκεία τους και την κουλτούρα που τους εμποδίζει να δεχθούν ειρροές από το δυτικοευρωπαϊκό τρόπο ζωής και σκέψης. Ο Σαδίκ στηριζόμενος στους παραπάνω για να εκλεγεί βουλευτής έδωσε την σπύθα που χρειάζονταν για να ανάψουν τα αίματα από μέρους της με έντονες σωβινιστικές-ισλαμικές καταβολές, ενώ προφανώς άθελά του έφερε στην επιφάνεια χρόνιες προβλήματά τους.

Η ανάδειξη αυτών των ζητημάτων αναπόφευκτα ήρθε σε σύγκρουση με τον βαθιά ριζωμένο από παλαιότερα και ιδιαίτερα την περίοδο της χούντας ελληνικό εθνικισμό καθώς και με τα συμφέροντα του κεφαλαίου, στην περιοχή.

Ο βαρύς τραυματισμός του Α.Ισολακίδη από τον Χ.Σαλί Ιμπραήμ έρχεται σαν καταλύτης στο ήδη τεταμένο κλίμα. Πλημμυρισμένοι από χριστιανικά και πατριωτικά αισθήματα οι σταυροφόροι ξαναζωντανεύουν στον εικοστό αιώνα. Με τις ευλογίες του αρχιεπισκόπου Μαρώνης Ουασκηνού που ανέκαθεν προσπαθούσε να οξύνει τα πνεύματα εν ονόματι του Χριστού και ενάντια στους Μοχρόλους, σπάζοντας σχεδόν όλες τις βιτρίνες των τουρκικών καταστημάτων, γίνεται ηλιόταικο και ξυλοκοπούνται όσοι Τούρκοι τυχαίνουν να κυκλοφορούν εκείνη την μέρα στους δρόμους, γεγονός που αποκρύφτηκε απ' τον τύπο, που γράφει ότι ξυλοκοπήθηκαν μόνο δύο άτομα.

Θα ήταν αφάριση μια μονόρροπη στάση, εκ μέρους μιας αντιεξουσιαστικής-αντικρατικής κριτικής ανάλογης με αυτής της Ουαμανάκη που χιουχαιόστηκε και μπουξελώθηκε με αυγά και χιαούρτια από αγανακτισμένους πολίτες εθνικόφρονες, καθώς και ακροαριστερές οργανώσεις που έφτασαν στο σημείο να δηλώνουν ότι ο Σαδίκ είναι κοινωνικός αγωνιστής. Οι δηλώσεις τους αυτές προκάλεσαν προφανώς και το κάψιμο των

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η οικουμενική κυβέρνηση αποτελεί το ορι-
στό σημείο στη σχέση κυβερνώντων και κυ-
βερνώμενων, όπως αυτή εξελίσσεται στην
Ελλάδα.

Κι αυτό γιατί καταδεικνύεται πλέον ξεκά-
θαρα το κοινό συμφέρον των κομμάτων: της
αναπαραγωγής και διαιώνισης του υπάρχον-
τος καταπιεστικού - εκμεταλλευτικού -
στήματος.

Από αυτή την οπτική σίγουρα η οικουμενι-
κή δεν ήταν η καλύτερη λύση για τους κυ-
βερνώντες αλλά μάλλον αποτέλεσμα των δύ-
σκαμπτων και γραφειοκρατικών δομών, που
οι ίδιοι στα πλαίσια των δικών τους αντα-
γωνισμών δημιούργησαν (βλ. εκλογικά σύ-
στημα (+1)).

Γιατί γκρεμίζοντας τις ψευδαισθήσεις των
κυβερνώντων "περί αντιπροσώπευσης του
συμφέροντος τους" δημιουργούνται τάσεις
αποστροφής και αηδίας για τους ίδιους και
το ρόλο τους. Ωστόσο, στο βαθμό που αυ-
τά τα κομμάτια της κοινωνίας που θα συ-
νειδητοποιούν τις κοινοβουλευτικές αυτα-
πάτες που έτρεφαν παλιότερα, θα παραμέ-
νουν παθητικοί αποδέκτες της κυριαρχίας
τους - άλλωστε τέτοιους μηχανισμούς α-
ναπτύσσει πλέον η εξουσία (βλ. Αμερικά-
νικο μοντέλο) - δεν αποτελούν κίνδυνο
για αυτούς.

ΜΠΑΜΠΑ,
ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΙ
ΤΟΝΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΣ
ΨΗΦΟΦΟΡΕΣ,

ΟΤΙ ΕΜΕΙΣ ΤΑ
ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ...
ΤΟΝΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ
ΤΟΝΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΝ
ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ;...

Οι εκλογές της 8ης Απρίλη μπορεί να
πλησιάζουν ενώ ήδη φαίνεται και προδια-
γράφεται μέσα από τις δηλώσεις των κομ-
μάτων η πολιτική που θα ακολουθηθεί από
τον οιονδήποτε κοινοτικό σχηματισμό που
θα αναδυθεί αφού δρα ως πληρεξούσιος των
αφεντικών και τοποτηρητής των εοκικών
οργάνων της καπιταλιστικής κυριαρχίας
και των συμφερόντων τους. Έτσι λοιπόν
όλοι οι επίσημοι εκφραστές των κεφαλαι-
οκρατικών συμφερόντων έχουν φτάσει σε
τέτοιο βαθμό χυδαιότητας και προκλητικό-
τητας, απέναντι στο κοινωνικό σύνολο, ώ-
στε με τις δηλώσεις τους να προσπαθούν
να μας πείσουν για νέες λιτότητες, για
νέες ανατιμήσεις, για νέους φόρους και
αυξήσεις σε είδη ευρείας λαϊκής κατανα-
λώσεως στην προσπάθειά τους να δημιουρ-
γήσουν κλίμα φόβιας και καταστροφολογί-
ας αφού ισχυρίζονται ότι μόνο έτσι, δη-
λαδή επιλύοντας το πρόβλημα της διακυ-
βέρνησης, βλέπε διαιώνισης της μεθόδου
εκμετάλλευσης και καταλήστευσης των ερ-
γασόμενων αφού πρώτα μοιράσουν μεταξύ
τους την πίτα της εξουσίας, αφού πρώτα
παλέψουν για το ποιος απ' τους λύκους
θα επικρατήσει και θα έχει λόγο κυριαρ-

Από την άλλη πραγματοποιείται ένα ποιο-
τικό άλμα όσον αφορά την διαχείριση και
τον εξουσιασμό της κοινωνικής συνείδη-
σης.

Η κυρίαρχη αντίθεση για δεκαετίες μετα-
ξύ δεξιών και αριστερών, ξεχάστηκε για
να γίνει η κάθαρση των (σοσια)ληστών. Η
κάθαρση ξεχάστηκε για να διασωθεί η εθ-
νική οικονομία. Σε δύο χρόνια, προφανώς
θα ξεχαστεί και αυτή. Και αυτό είναι το
σημείο όπου η κοινωνία τείνει να αφομοι-
ωθεί ολοκληρωτικά από τον εξουσιασμό,
αρχίζει να ταυτίζει τη λογική της με την
λογική της κυριαρχίας, να συναινεί στην
ίδια της την υποταγή και αλλοτρίωση ξεχ-
νώντας οριστικά το παρελθόν της και αφή-
νοντας το έρμαίο στους ιδεολογικούς μηχαν-
ισμούς του κράτους.

Συνάμα ορίζονται οι νέες μέθοδοι που θα
χρησιμοποιούνται για να υποτάσσεται αυ-
τή και να προωθούνται οι επιλογές του
κράτους και του κεφαλαίου. Μέθοδοι που
δεν θα χαρακτηρίζονται πλέον από την ύ-
παρξη αντιπρότασης - αντιπολίτευσης εν-
τός του μπλοκ των εξουσιαστών, αλλά από
την πλήρη παντοδυναμία και μοναδικότητα
της κυριαρχίας.

Το ζήτημα αυτό βέβαια, βρίσκεται σε άμε-
σο συσχετισμό με την αλλαγή του τρόπου
άσκησης εξουσίας που συντελείται στις
χώρες του πρώην (αν)ύπαρκτου σοσιαλι-
σμού και που επιφέρει - συνοδεύει το
γκρέμισμα των μύθων που τροφοδοτούνταν
επί έναν αιώνα σχεδόν η αριστερά. Εδώ
είναι που ανανεώνεται και αναβαθμί-
ζεται η κρατική προπαγάνδα: "η κοινωνία
δεν μπορεί πλέον να οραματίζεται και
να αγωνίζεται για μια καλύτερη οργάνωση
της. Ο καπιταλισμός είναι η μόνη πραγμα-
τικότητα και προοπτική της."

χικό πάνω στις επιθυμίες του λαού αφού
χωρίς αυτού τον μηχανισμό καταστολής και
επιβολής των συμφερόντων των αφεντικών
δηλ. την κυβέρνηση θα υπήρχε εκείνη η
μικρή στιγμή ρήξης στη ροή του εξουσια-
στικού χρόνου που θα μπορούσε ν' αποδει-
ξει ότι ο λαός δε χρειάζεται υπουργούς
και κυβέρνηση, κεντρικές υπηρεσίες για
το "καλό του" αλλά θα οδηγούνταν αυτό -
βουλα σε κοινωνικά σχήματα αυτοδιευθυ-
νόμενα, αιρετά και ανακλητά δηλ. σε νέ-
ες μορφές κοινωνικής οργάνωσης, αυτής
των επαναστατικών συμβουλίων σε κάθε χώ-
ρο εργασίας και διαβίωσης. Ανακεφαλαιώ-
νοντας θα πρέπει να τονίσουμε ότι και
αυτές οι εκλογές όπως και όλες οι προη-
γούμενες χρειάζονται το δυναμικό εκείνο
το οποίο επιτρέπει στην εξουσία να φτι-
σιδώνει το ήδη γερασμένο της προσωπίο
να φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει τη ζωή
ενώ δεν είναι παρά ο θάνατος, να αποδει-
κνύει ότι "μπορεί να δώσει λύση" στα
προβλήματα της κοινωνίας ενώ η ίδια απο-
τελεί την κυρίαρχη γενεσιουργό αιτία ό-
λων των κοινωνικών προβλημάτων αφού αν-
τλεί τη δύναμή της από την κοινωνική συ-
ναινέση, τελευταίο σλόγκαν των επίσημων
κομματικών διαφημιστών της λόγω της επα-

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩ-
ΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Η δημιουργία της οικουμενικής δεν είναι
ασύνδετη με τις βλέψεις του κεφαλαίου
στην τρέχουσα περίοδο. Το υπόπιο κεφά-
λαιο, εν όψει της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης
και δεδομένης της χαμηλής του ανταγωνι-
στικότητας σε σχέση με το Ευρωπαϊκό, ω-
θείται στην μεγιστοποίηση της εκμεταλε-
τικής του δυναμικής. Αυτό αυτόματα ση-
μαίνει ότι θα πρέπει να επινοηθούν τρό-
ποι, ώστε να αμβλυνθούν οι έντονες αντι-
θέσεις που η μεγιστοποίηση αυτή θα προ-
καλέσει.

Έτσι πολιτικά, μέσω της οικουμενικής
προωθείται η συναίνεση, ενώ στους εργα-
τικούς κυρίως χώρους όπου οι αντιθέσεις
γίνονται ιδιαίτερα αντιληπτές, επιστρα-
τεύεται η συνδικαλιστική γραφειοκρατία
που λειτουργεί σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης
των αντιδράσεων (στους χώρους αυτούς) α-
πό τη μια εκτονώντας τις (24-ωρες απερ-
γίες, στάσεις εργασίας ΑΤΑ κ.λπ.) και α-
πό την άλλη κατευθύνοντας τις προς τη
δημιουργία τεχνητής αντιπολίτευσης (βλ.
σχέση ΓΣΕΕ-Ζωλώρα-ΣΕΒ) η οποία είναι α-
ναγκαία στην παρούσα περίοδο, για να προ-
ληφθεί ή αφομειωθεί ο ριζοσπαστικοποιη-
μένος λόγος που δύναται να προκύψει.

Βέβαια σε περιπτώσεις που τα πράγματα
δείχνουν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο, ε-
λεγκο, χρησιμοποιείται, είτε η απροκά-
λυπτη καταστολή (βλ. απεργία στην τρά-
πεζα Πίστη ς, Αραβησο ς) είτε η απειλή
της (βλ. απεργία των σκουπιδιάρηδων και
απειλή πολιτικής επιστράτευσης), προκει-
μένου να μετατραπεί η πεπεισμένη πλέον
για την κατάρευση της εθνικής μας (;)οι-
κονομίας κοινωνία, σε ένα απέραντο νε-
κροταφείο. Ωστόσο τα κέρδη των βιομηχά-
νων τα τελευταία 3 χρόνια αυξάνονται αλ-
ματωδώς.

Η τοποθέτηση του Ζωλώρα στη θέση του
πρωθυπουργού δεν είναι βέβαια ένα τυχαί-
ο γεγονός. Ως ιδρυτικό μέλος της ΟΟΣΑ
(Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και
Ανάπτυξης) και ως αναγνωρισμένος παγ ό-
σμια, από την κατοχή ακόμη, εκφραστής
του διεθνούς κεφαλαίου έχει το κύρος που
χρειάζεται η θέση αυτή τόσο στην Ελλάδα
όσο και στην Ευρώπη. Παράλληλα, με αυ-
τήν εκφράζεται ανοιχτά πλέον η πλήρης υ-
ποταγή στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, στο
ΑΝΤ και στον ΣΕΒ.

ΧΤΕΣ ΤΟ ΕΛΕΓΑΝ ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ.
ΣΗΜΕΡΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ....

πειλούμενης καταστροφής της εθνικής οι-
κονομίας, βλέπε οικονομικά συμφέροντα
των κεφαλαιοκρατών που κατάλαβαν ότι
δίχως την αναδιάρθρωση των παραγωγικών
δυναμειών και σχέσεων, δηλ. των σχέσεων
κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και ξεζου-
μίσματος των εργαζομένων εν όψει του κα-
πιταλιστικού οράματος της Ευρώπης του
'92 και της κάλυψης των προηγούμενων ελ-
λειμάτων-εγκλημάτων-ληστειών εις βάρος
του λαού η ένταξή τους στο εοκικό σχέ-
διο των πατρώνων της ανακατανομής κεφα-
λαίου και εξουσίας θα αποβεί όνειρο θε-
ρινής νύκτας αφού η απειλή για τα συγκε-
κριμένα συμφέροντά τους υπάρχει στην άρ-
νηση της κοινωνίας να ενδώσει - ακόμη
τουλάχιστον - και να κατανοήσει -αποδε-
χτεί τους στόχους των αφεντικών για "α-
κόμη καλύτερες μέρες" και νύχτες των α-
φεντικών και των λακέδων τους βέβαια.

Σαν αναρχικοί προσβλέπουμε στην περα-
τέρω θεωρητική επεξεργασία των καινούρ-
γων όρων κυριαρχίας και ιεραρχίας του
κεφαλαίου όπως αυτοί τείνουν να συγκε-
κριμένοποιηθούν εν όψει των επιδιώξεων
των καπιταλιστών και της επίθεσης που
κάνουν στην κοινωνία προβάλλοντας το ό-
ραμα της ενωμένης Ευρώπης, δηλ. της ε-
νωμένης εκμετάλλευσης και κυριαρχίας
πάνω σ' όλον τον πληθυσμό στην κατεύθυ-
ση της όξυνσης των αντιθέσεων και δημι-
ουργίας ενός κινήματος ταξικού-αντικαπι-
ταλιστικού και αντικρατικού. Γι' αυτό
λοιπόν προτείνουμε ΑΧΥΡΟ Η' ΑΠΟΧΗ και
σε τούτες τις εκλογές προτείνοντας την
ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΤΑΞΙΚΗ πάλη κα-
θημερινά σ' όλους τους κοινωνικούς χώ-
ρους ενάντια στην πολιτική της λιτότητας
ενάντια στην πολιτική του γραφειοκρατι-
κού και καθεστωτικού συνδικαλισμού, ε-
νάντια στην παθητικοποίηση που προσπα-
θούν να μας επιβάλλουν με την μονοδιά-
στατη εκλογή των ήδη αποφασισμένων επι-
λογών τους.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΙ ΟΧΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥ-
ΛΙΑ

ΕΞΕΓΕΡΣΗ - ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Φ.Μ.Σ.: Ιούνης '86 - Απρίλης '90 Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΘΑ ΚΑΤΑΡΕΥΣΕΙ

Η κατάληψη της Φ.Μ.Σ. τον Ιούνιο του '86 αποτελεί το επιστέγασμα της δράσης των αναρχικών και άλλων νεολαϊκών της Θεσσαλονίκης μετά από μια περίοδο ('84-'86) συνεχών κινητοποιήσεων του χώρου, που συγκεκριμενοποιούνταν στο 5ήτημα της κρατικής καταστολής. Συγκεκριμένα τον Ιούνιο του '86 η Φ.Μ.Σ. καταλαμβάνεται από νεολαϊστικά κομμάτια, μεταξύ των οποίων και αναρχικοί οι οποίοι κατέφυγαν εκεί λόγω της καταδίωξής τους από την αστυνομία μετά από χτύπημα στην Αριστοτέλους μιας πορείας που διαμαρτύρονταν στο κλίμα αστυνομοκρατίας στην Θεσσαλονίκη. Κατά την διάρκεια της κατάληψης πυρπολείται αυτοκίνητο της ασφάλειας που ήταν σταθμευμένο έξω από το πανεπιστήμιο από κάποιους που τελικά δεν συλλαμβάνονται και στο οποίο βρίσκονται δύο αστυνομικοί που κινδύνευσαν σοβαρά. Αυτή η ενέργεια έδωσε την ευκαιρία στην ασφάλεια Θεσσαλονίκης-γνωστή για την νοσηρή και εγκληματική της δράση-να αποδώσει το χεχονος στην κατάληψη της Φ.Μ.Σ. και κατα συνέπεια να χτυπήσει τους καταληψίες και κατ' επέκταση όλο το κίνημα που είχε αναπτυχθεί εκείνη την περίοδο. Πράγματι μετά την λύση της κατάληψης η ασφάλεια εξαπολύει πογκρομ συλλήψεων, κατηγορώντας συνολικά 27 άτομα, εντεκα από τα οποία οδηγούνται στην Βαλαωρίτου (με το πρόσχημα ότι τους χρειάζονται για μάρτυρες) όπου και υποβάλλονται σε βασανιστήρια μεσαιωνικού τύπου προκειμένου να τους αποσπάσουν ενοχοποιητικές για τους ίδιους ομολογίες. Το κράτος και οι λακές του επιβεβαίωσαν πανυχηρικά τον κτηνώδη ρόλο τους καταστέλλοντας με τον πιο άγριο τρόπο ένα από τα πιο 5ωντανά κομμάτια της νεολαίας. Έτσι λοιπόν και τα 27 άτομα παραπέμπονται σε δίκη, άλλοι με βαριές και άλλοι με ελαφριές κατηγορίες. Ένας από αυτούς ο αναρχικός Γιάννης Γκίρμπα έτυχε την μέρα των συλλήψεων να μην βρίσκεται στο σπίτι του, οπότε αργότερα όταν έμαθε τι συνέβη εξαφανίστηκε, αρνούμενος συνειδητά να υποστεί τους βασανισμούς και τους εξευτελισμούς της ασφάλειας. Εμφανίστηκε και παραδόθηκε μόνος του τον Σεπτέμβριο του '89 ενόψει της δίκης που ήταν να γίνει στις 24/1/90 και από τότε κρατιέται φυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Διαβατών, παρόλες τις αιτήσεις αποφυλάκισης που έκανε, αντιμετωπίζοντας τις πιο βαριές κατηγορίες που εσκεμένα του απέδωσε η ασφάλεια ακριβώς για την στάση του αυτή.

Ενόψει της δίκης του Γενάρη οι αναρχικοί υπόδικοι βγάδουν ένα κείμενο μέσα από το οποίο αναλύουν την σκευωρία της ασφάλειας, τονίζουν την σημασία της δίκης στις συγκεκριμένες συνθήκες κοινωνικής συνέναισης και καθορίζουν ένα πλαίσιο μέσα από οποίο 5ητούν συμπαράσταση. Το πλαίσιο αυτό κάνει σαφές ότι η συμπαράσταση εννοείται μόνο μέσα από το πρίσμα της αντικρατικής θεώρησης. Σύμφωνα με τα παραπάνω λοιπόν σχηματίζεται μια επιτροπή συμπαράστασης με στόχο την δημοσιοποίηση των 5ητημάτων της δίκης και της προφυλάκισης του Γκίρμπα και την άσκηση πίεσης προς τις κατευθύνσεις αυτές χωρίς όμως τελικά οι κινήσεις της να έχουν σοβαρή αποτελεσματικότητα. Στο πλαίσιο των κινήσεων αυτών αποφασίζεται μια ανακατάληψη της Φ.Μ.Σ. η οποία και πραγματοποιείται. Κατά την διάρκεια της κατάληψης οι καταληψίες δεν είχαν σοβαρά προβλήματα με τους φοιτητές που δίναν εξετάσεις αλλά περισσότερο με τις φασιστοειδείς καταβολές του πανεπιστημιακού προσωπικού (όπου πρωτοστατούσαν καθηγητές) το οποίο συγκεντρώνεται γύρω από την Φ.Μ.Σ. και προβαίνει σε τραμπούκικες εκδηλώσεις με το πρόσχημα ότι σκοπός των καταληψιών είναι η καταστροφή του πανεπιστημιακού υλικού της σχολής κάτι που φυσικά ήταν εντελώς έξω από τις προθέσεις των τελευταίων. Επίσης έξω από την σχολή συγκεντρώνονται προκλητικά ασφαλίτες και φασίστες που εξαχρλώνουν τα πνεύματα. Παρόλα αυτά όμως οι καταληψίες πετυχαίνουν τον σκοπό τους που ήταν η δημοσιοποίηση της υπόθεσής τους μέσω δημοσιογράφων που καταφθάνουν και τελικά μη επιθυμώντας άμεση σύγκρουση με το προσωπικό και τους "αχανακτισμένους πολίτες" (παρόλο τον "αφελέστατο" και χυδαίο μικροαστισμό τους) αποχωρούν. Την επόμενη μέρα πραγματοποιείται εκδήλωση-συζήτηση με κεντρικά θέματα τα βασανιστήρια της ασφάλειας, την δίκη και τον Γκίρμπα. Γενικά η δράση της επιτροπής συμπαράστασης, παρόλες τις καλές της διαθέσεις ήταν υποτονική και δεν έφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, χωρίς το χεχονός ότι οι κινήσεις της με τον τρόπο που γίνονταν πολλές φορές δεν διασφάλιζαν την αξιοπρέπεια της η οποία κύρια εξανεμίστηκε κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων των καταληψιών με τους καθηγητές (σχεδόν παρακαλούσαν να τους δωθεί μια αίθουσα ώστε να πραγματοποιήσουν την εκδήλωσή τους).

Πέρα από όλα αυτά όμως η δίκη της Φ.Μ.Σ. δεν χάνει την ουσία και την σημασία της αφού από το αποτέλεσμά της κρίνονται μπροστά στα μάτια μιας κοινωνίας αποβλακωμένης και δηλητηριασμένης από την εκφασιστική λειτουργία του συναινετικού κλίματος, οι αξίες και τα οράματα μιας ολόκληρης περιόδου κοινωνικών αγώνων, εμπρακτής κριτικής και αμφισβήτησης των σάβλων εξουσιαστικών μηχανισμών, αξίες και οράματα που τίποτα δεν είχαν να κάνουν με τα ψίχουλα που υπόσχονται τα αφεντικά για επιβίωση στα περιθώρια της 5ωής.

Η δίκη τελικά αφού αναβλήθηκε θα γίνει στις 25/4/90 στο μικτό ορκωτό κακουχοδικείο Σερρών. Η παρουσία μας εκεί σαν ένδειξη συμπαράστασης στους υπόδικους θα δηλώσει ταυτόχρονα την θέλησή μας να αντιπαρεθεθούμε έμπρακτα στην κρατική καταστολή με όποια μορφή και αν αυτή εκφράζεται.

ΑΛΗΛΗΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ Φ.Μ.Σ.
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΓΚΙΡΜΠΑ
Η ΔΙΚΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗ

συνεχ. από σελ. 2

γραφείων τους από τις δυνάμεις του καθεστώτος.

Και αυτό γιατί μια διεθνιστική επαναστατική προοπτική εναντιώνεται στον σωβινισμό απ' όποια πλευρά και αν εκδηλώνεται. Και ακόμη ας μην ξεχνάμε ότι η κινητήριος δύναμη της μειονότητας, δηλαδή τα πιο ενεργά της κομμάτια στην συγκεκριμένη περίπτωση δε καθόρισαν της δράση τους από την ταξική τους υπόσταση η οποία είναι ναρκωμένη από το όπιο του μπουσουλμανικού κρετινισμού, μα από την ψευδή "τουρκόφρονα" συνείδησή τους.

Η στάση των κομμάτων και των βρυκολάκων του εθνικισμού (βλ. θεωρίες περί παντουρκισμού και άλλες σηδίες) είναι κοντόφθαλμες τακτικές ή προέρχονται από τις εσωτερικές αντιφάσεις του εξουσιαστικού συστήματος. Όταν, μετά από δύο χρόνια ετοιμάζονται για το άνοιγμα των συνόρων της Ευρώπης και την ίδια στιγμή αναβιώνουν το φάντασμα του εθνικισμού, δεν μπορεί παρά να είναι ετεροχρονισμένοι και αυτοί και οι Τούρκοι ομόλογοι τους.

Η αναβάθμιση και ο εκσυγχρονισμός του κρατικού μηχανισμού και του κεφαλαίου στη Θράκη είναι το επόμενο βήμα και το ξέρουν και η προοπτική αυτή όσο και αν φαίνεται χορτευτική για τους εξουσιαστές σαν η ορθολογικότερη χειράρχιση της κοινωνίας απαιτεί το χρέμισμα των παλιών μύθων, την αναδιαμόρφωση των μέχρι χτες κοινωνικών σχέσεων και χκετοποιήσεων...

Οι κινητοποιήσεις στην Θράκη λίγο μετά, με ανάλογα διεκδικηκτικά αιτήματα, σε αυτήν την εξέλιξη εντάσσονται και όσο και αν εναναλογίζονται με τα σχέδια της εξουσίας σηματοδοτούν και προωθούν τις νέες δομικές σχέσεις της θρακώτικης κοινωνίας μέσα από τις οποίες θα ξεπηδήσει το

νέο υποκείμενο της κοινωνικής επανάστασης. Ένα υποκείμενο που δεν ξέρουμε τα χαρακτηριστικά του ή αν θα βρει τον δρόμο του, ξέρουμε όμως ότι δεν θα το σπίσει η πανούκλα του εθνικισμού.

Η απάτη του πατριωτισμού αποκαλύπτεται, αφού οι ίδιοι που τον δημιούργησαν τώρα τον ανατρέπουν. Μαζί του, η απάτη της εθνικής ενότητας και της εθνικής οικονομίας...

Υποσημειώσεις

(1) Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την Ελλάδα είναι η Κύπρος και όχι μόνο.

(2) Τα δεδομένα αυτά ίσως άλλαξαν εάν το ευρωπαϊκό κεφάλαιο αποφάσιζε οριστικά να αφήσει την Τουρκία έξω απ' την ΕΟΚ.

(3) βλ. ελληνικό εκλογικό σύστημα.

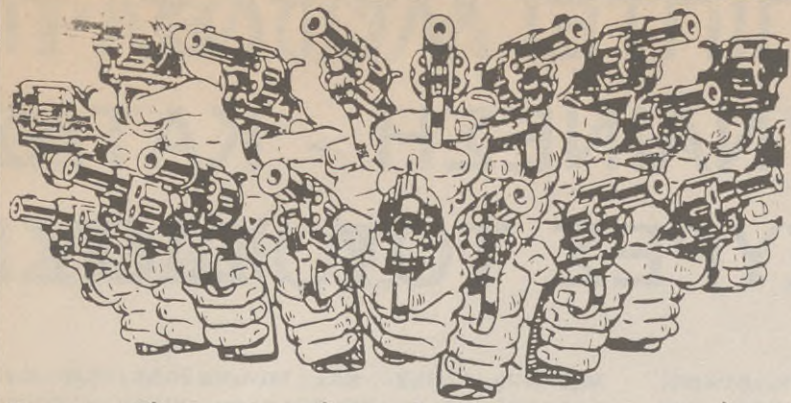
(4) Η διεκδίκηση του Σαδίκ ήταν ότι η μειονότητα είναι τούρκικης εθνικότητας και όχι απλά μπουσουλμανική.

(5) Δεν μπορούν να χτίσουν στα οικουμενά τους για να αναγκαστούν να τα πουλήσουν, δεν έχουν "ίσες ευκαιρίες" στην εκπαίδευση, στην παραγωγή, στο εμπόριο κλπ.

(6) Αποτελούν φτηνό εργατικό δυναμικό, στηρίζουν συμφέροντα υποβαθμισμένων παραγωγικών σχέσεων, χαμηλό κόστος αγροτικών και βιομηχανικών σχέσεων κλπ.

(7) Κριτικόντας μόνο τον ελληνικό εθνικισμό αποκάλυψε ότι μάλλον επεδίωκε να δείξει "καλή διαγωγή" στο τούρκικο προξενείο που δίνει κατευθυντήρια γραμμή στους ψηφοφόρους της μειονότητας, παρά το ότι έπραξε έτσι λόγω ιδεολογικοπολιτικών πεποιθήσεων.

(8) Την χαρακτηρίσαμε "ψευδή" σε σχέση με την αντίληψη της ταξικής τους θέσης και όχι με τις κρατικές θεωρίες εθνολόγων, κοινωνιολόγων και άλλων "ειδικών" ηλιθίων.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ Φ.Λ.Σ. '90: Μια ευκαιρία που χάθηκε...

Με την αθώωση του μπάτσου δολοφόνου Με-
λίστα το κράτος, δια μέσου των οργάνων
στήριξης του, έδωσε ξεκάθαρα το μήνυμα
του για ότι αφορά την κατασταλτική του
δράση στο μέλλον, θέλοντας επίσης να δα-
κιμάσει το μέγεθος και το χαρακτήρα των
κοινωνικών αντιδράσεων, ώστε να αναπρο-
σαρμόσει ή όχι τα σχέδια του για ολοκλη-
ρωτική χειραγώγηση αυτών. Η κίνηση αυτή
δημιούργησε ένα αληθινά μεγάλο προηγού-
μενο στην ευρύτερη κοινωνική συνείδηση
και οδήγησε στην κινητοποίηση ενός μαζι-
κότερου χώρου, ο οποίος προσπάθησε να
προσδιορίσει τη δράση του μέσα στις συν-
θήκες αυτές με στόχο την ανατροπή τους.
Η δράση του χώρου αυτού στη Θεσ/νίκη
παίρνει συγκεκριμένη υπόσταση με την κα-
τάληψη της Φ.Λ.Σ.

Την επομένη της αθωωτικής απόφασης δι-
οργανώνεται πορεία διαμαρτυρίας απ' την
"Κίνηση Πολιτικών και Κοινωνικών δικαι-
ωμάτων" και απ' το "Υπ. Κοινωνικής: Άμ-
νας". Η πορεία θα ξεκινούσε απ' την Κα-
μάρα με σκοπό να περάσει απ' το Υπ. Μα-
κεδονίας - Θράκης και να καταλήξει στη
Φ.Λ.Σ. όπου και είχε αποφασιστεί να γί-
νει κατάληψη. Στην πορεία συμμετείχαν η
Κ.Ν.Ε.-Γράβα, αριστεριστές, αντιεξουσια-
στές, αναρχικοί και διάφοροι άλλοι που
δεν αυτοεντάσσονται σ' αυτούς τους χώ-
ρους, δηλαδή συνολικά γύρω στα 500 άτο-
μα.

Οι αναρχικοί όσο εξελισσόταν η δίκη Με-
λίστα (της οποίας το αποτέλεσμα φαινό-
ταν ήδη αρκετά ξεκάθαρο) δεν είχαν κά-
νει καμιά σχετική προετοιμασία για το
γεγονός αυτό. Αυτό οφειλόταν στη γενικό-
τερη κούραση, αδράνεια κι έλλειψη διάθε-
σης που επικρατούσε στη Θεσ/νίκη λόγω
γεγονότων που 'χαν προηγηθεί κι η οποία
(αδράνεια) έπαιξε ανασταλτικό ρόλο σε
κάποιες φάσεις για άλλους που 'χαν τη
διάθεση να δράσουν. Και όταν όμως βγήκε
η απόφαση οι αναρχικοί, σαν σύνολο, δεν
έδειξαν την ανάλογη διάθεση δράσης που
απαιτούσαν οι συνθήκες. Αυτό οδήγησε σ'
ένα μπάχαλο ασυνενοησίας που έριξε εκεί-
νη τη μέρα τους αναρχικούς στην απραξία
και κατέδειξε την αδυναμία τους να καθο-
ρίσουν τη στάση τους απέναντι στα γεγο-
νότα. Το μόνο που ξεκαθαρίστηκε ήταν η
συμμετοχή τους στην πορεία της επόμενης
μέρας με σκοπό να δώσουν συγκρουσιακό
χαρακτήρα.

Όταν η πορεία έφτασε στη Φ.Λ.Σ. κά-
ποια κομμάτια της προχώρησαν στη γωνία
Εγνατίας - Εθνικής Αμύνης. Έγινε επίθε-
ση στο κρατικό κεντρικό κτίριο του Ο.Υ.Α.
(υπήρχαν και τα πρόσφατα γεγονότα της
Αραβησσού) ο οποίος και κάηκε ενώ γίναν
προσπάθειες να στηθούν οδοφράγματα. Με-
τά την επίθεση των ΜΑΤ όσοι ήταν εκεί κα-
τέφυγαν στη Φ.Λ.Σ. Όλα αυτά δεν κράτη-
σαν πάνω από μια ώρα.

Εδώ ας σημειωθεί, δεν ήταν ξεκάθαρο σ'
όλους τους αναρχικούς ότι θα πραγματοποι-
ούνταν κατάληψη, με συνέπεια όταν
μπήκαν σ' αυτή να μην έχουν σαφή αντίλη-
ψη απέναντι της και του τι θα επιδίωκαν.
Αυτός ήταν, τουλάχιστον στην αρχή, απ'
τους κύριους λόγους της κακοδαιμονίας
των αναρχικών μέσα στην κατάληψη και της
διαλυτικής κατάστασης που επικράτησε με-
ταξύ τους.

Την ίδια μέρα με την πραγματοποίηση
της κατάληψης συγκαλείται γενική συνέ-
λευση των καταληψιών, η οποία λειτουρ-
γεί σαν το μόνο αρμόδιο όργανο για τη
λήψη αποφάσεων. Άμεσο μέλημα της συνέ-
λευσης ήταν ο καθορισμός πολιτικού πλαι-
σίου, μέσα στο οποίο θα κινούνταν η κα-
τάληψη. Μέσα στη συνέλευση όμως εκφρά-
στηκαν μεγάλες αντιθέσεις απ' τους πολι-
τικούς χώρους που συμμετείχαν, μια κι ο
κάθενας είχε διαφορετική αντίληψη για το
περιεχόμενο της κρατικής καταστολής και
για το ποιά γεγονότα, σε σχέση μ' αυτήν,
έπρεπε να προωθηθούν. Τελικά βρέθηκε
μια φαινομενικά μίνιμουμ βάση συμφωνίας
(φαινομενικά γιατί στη συνέχεια κάθε άλ-
λο παρά καθόρισε τη δράση ακόμα και των
ομάδων που την αποδέχτηκαν) που αποτέλε-
σε το πολιτικό πλαίσιο της κατάληψης. Σ'
αυτή τη φάση, κάποια κομμάτια της συνέ-
λευσης κινήθηκαν σωστά δηλώνοντας ότι,
αφού υπάρχει τέτοια ανομοιομορφία η κά-
θε ομάδα θα έπρεπε να εκφραστεί διαφορε-
τικά, με βάση τη δική της ιδιαιτερότητα

κι όχι να περιορίσει τον εαυτό της σε
κάτι που δεν την κάλυπτε. Οι αναρχικοί
πραγματοποίησαν αυτή τους τη δήλωση αρ-
νούμενοι να συμμετέχουν σ' ένα πολιτικό
πλαίσιο που ήταν έξω απ' τους εαυτούς
τους. Εξ άλλου ο ρεφορμισμός που διέπνε-
ε το πλαίσιο αυτό στα περισσότερα σημεία
αυτού, δηλώνεται και μόνο απ' την ομοι-
ότητα του με το πλαίσιο της ΕΦΕΕ.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της συνέλευ-
σης ήταν ότι δεν περιορίστηκε στο ζήτη-
μα του Μελίστα, αλλά προέβαλλε κι άλλα
γεγονότα κρατικής καταστολής όπως το θέ-
μα του Γκίρμπα, του Φαλκενστάιν και το
γενικότερο θέμα της οικουμενικής κυβέ-
ρησης, στην προσπάθεια της (θεωρητικά
τουλάχιστον) να γενικεύσει και να συνο-
λοκοποιήσει το ζήτημα και την κοινωνική
αντίδραση. Σ' αυτή τη φάση οι αναρχικοί
δεν έκαναν κάποια σοβαρή προσπάθεια να
πέσουν για την όποια αναγκαιότητα των
απόψεων τους και να προωθήσουν μια δια-
φορετική κατάσταση μέσα στην κατάληψη,
απ' αυτή των ήπιων και γραφειοκρατικών
διαδικασιών που προδιαγραφόταν ότι θα
επικρατούσε. Έτσι αφέθηκε στην αρχή ε-
λευθερο το πεδίο στους κάθε λογής επαγ-
γελματίες συνδικαλιστές να καθορίσουν το
στίγμα της κατάληψης.

Το ίδιο βράδυ, οι αναρχικοί συγκεντρώ-
νται για να εκτιμήσουν τα γεγονότα.
Στη συγκέντρωση αυτή φτύνουν την εκτρι-
ματική κι έξω από κάθε πλαίσιο κοινωνι-
κής αντίστασης κατάσταση που επικράτησε
στη συνέλευση κι αποφασίζουν ν' αποχωρή-
σουν απ' την κατάληψη, οργανώνοντας τη
δράση τους με δικές τους πρακτικές. Και
πάλι όμως το ξεκάθαρο αυτό συμπέρασμα
της συγκέντρωσης είχε την ατυχία να προ-
κύψει μέσα σ' ένα κλίμα ασυνενοησίας με
αποτέλεσμα να μην είναι σαφές σε όλους.

Αργά το βράδυ, ομάδες εξεγερμένων
βγαίνουν απ' τη θεολογική σχολή, στήνουν
οδοφράγματα στην Εγνατία και πυρπολούν
τα γραφεία της Δ.Ε.Θ. Μετά αρκετή ώρα
καταφθάνουν οι πρώτες διμοιρίες των ΜΑΤ
που εκτοξεύουν δακρυγόνα κι ασυζητητί
προς το μέρος των διαδηλωτών. Τα επεισό-
δια λήγουν τα ξημερώματα. Την ευθύνη
τους ανέλαβαν οι "Αναρχικές Ομάδες Κρού-
σης". Την επόμενη μέρα πραγματοποιείται
νέα συνάντηση των αναρχικών όπου μέρος
των οποίων έκφρασε την άποψη ότι θα έ-
πρεπε να παραμείνουν στην κατάληψη, εί-
τε γιατί αυτή παρείχε τα μέσα για την
προώθηση ζητημάτων άμεσου ενδιαφέροντος,
είτε, για άλλους, επειδή πίστευαν ότι θα

σημασία ήταν αποδεκτή απ' όλους, επικα-
λούμενοι τυχόν επεισόδια απ' τους αναρ-
χικούς, τελικά αποφασίζεται στάση της πο-
ρείας εκεί. Η πορεία παρουσιάζει μια,
χωρίς προηγούμενο, μαζικότητα κι όπως ή-
ταν αναμενόμενο, εκτός απ' το μπλοκ των
αναρχικών δεν σταμάτησαν άλλοι μπροστά
στο κτίριο της Ασφάλειας. Τελικά η πο-
ρεία κατέληξε στην κατειλημμένη Φ.Λ.Σ.,
όπου, κι ενώ διαφαινόταν (έπειτα από χρό-
νια) διάθεση γενικευμένης κι έμπρακτης
κριτικής από κάποιο κόσμο ο οποίος παρέ-
μενε για αρκετή ώρα έξω στο δρόμο, κάπα-
οι σύντροφοι άρχισαν απ' τα μικρόφωνα
να καλούν τους αναρχικούς σε συνέλευση..
Ο ανασταλτικός ρόλος των αμφιθεάτρων,
για μια ακόμη φορά, έκανε τη δουλειά του
(ΖΗΤΩ οι νύχτες των αμφιθεάτρων). Η συ-
γκεκριμένη μάζα οδήγησε κάποιους στο
καμόνι της Γ.Σ. και πολλούς απ' τον υπό-
λοιπο κόσμο στα σπίτια του.

Εδώ ας σημειωθεί ότι, ενώ το βράδυ της
Κυριακής πυρπολήθηκε κλούβα έξω απ' το
τμήμα μεταγωγών Επταλόφου και την ευθύ-
νη ανέλαβε η "Αναρχική Αλληλεγγύη" σε
ένδειξη διαμαρτυρίας για την προκλητική
αθώωση Μελίστα, κάποιες εφημερίδες, κα-
θοδηγούμενες απ' τα σενάρια της ασφάλε-
ας κι εξυπηρετώντας το γνωστό προβοκατό-
ρικο ρόλο τους, έγραψαν ότι η συγκεκρι-
μένη ενέργεια έγινε στη διάρκεια της πο-
ρείας της Δευτέρας.

Τις επόμενες μέρες οι αναρχικοί που
παρέμειναν στην κατάληψη συμμετέχουν ε-
νεργά πλέον στη συνέλευση, η οποία ενώ
θα έπρεπε να είναι χώρος προώθησης κινη-
ματικών διαδικασιών εκφυλίζεται σε χώρο
διαμάχης ελευθεριακών κι αναρχικών με
τους αριστεριστές και τους Κνίτες. Μια
διαμάχη που ως ένα βαθμό είχε νόημα, ό-
σο τουλάχιστον προωθούσε την απογραφειο-
κρατικοποίηση της κατάληψης, αλλά περισ-
σότερο αυτό που έβγαине ήταν απλά μια
κενή αντιπαλότητα. Οι αναρχικοί καθώς
και άλλοι καταληψίες κράτησαν καλή στά-
ση σε ότι αφορά την αντίθεση τους στη
δημιουργία συντονιστικών επιτροπών, που
- αν όχι θεωρητικά - στις συνθήκες εκεί-
νες θα αποδυνάμωνε το ρόλο της συνέλευ-
σης και θα άφηνε περιθώρια αυθαιρεσίας.
Από εκεί και πέρα ο λόγος των απόψεων
των υπολοίπων (κριτικής άλλοτε καλής άλ-
λοτε άστοχης) χωρίς οι ίδιοι να διατυπω-
νουν σαφή άποψη. Κι όμως ήταν μοναδική
ευκαιρία για να εκφραστεί ο αναρχικός
λόγος εκεί μέσα, μια ευκαιρία που χάθη-
κε αφήνοντας προηγούμενο τόσο σε άτομα
του "χώρου" όσο και σε άτομα εκτός αυ-
τού, πράγμα που πρέπει ν' αποτελέσει ση-
μείο προβληματισμού για όλους τους συν-
τρόφους.

Τελικά η κατάληψη της Φ.Λ.Σ. φτάνει
στο οριακό της σημείο όταν οι αριστερι-
στές και η Κ.Ν.Ε. πραγματοποιούν κατάλη-
ψη στο Υπ. Μακεδονίας - Θράκης αποχωρών-
τας ουσιαστικά απ' τη Φ.Λ.Σ. Η κίνηση
αυτή, απ' την πλευρά τους, ήταν η πιο έ-
ξυπνη που θα μπορούσε να γίνει. Γιατί
βλέπουν ότι η κατάληψη της Φ.Λ.Σ. εξέφω-
γε κάπως απ' τα δικά τους γραφειοκρατι-
κά και προγραμματισμένα όρια και τα ο-
ποία προσπαθούσαν με νύχια και με δόν-
τια να περάσουν και ταυτόχρονα δε θέλαν
ν' αναλάβουν την πολιτική ευθύνη μιας
αποχώρησης απ' την κατάληψη της Φ.Λ.Σ.
τη συγκεκριμένη στιγμή. Ο χυδαίος ρόλος
της ΚΝΕ και μέρους των συσπειρώσεων με-

μπορούσαν να διαφοροποιήσουν το χαρα-
κτήρα της. Αυτοί που αποχώρησαν έκριναν
ότι το ζήτημα της νομιμοποίησης των δο-
λοφονιών του κράτους έπρεπε, στην προ-
κειμένη περίπτωση, να απαντηθεί με άμε-
ση δράση στους δρόμους ενάντια στους κα-
τασταλτικούς μηχανισμούς κι όχι μέσα από
τη συγκεκριμένη κατάληψη.

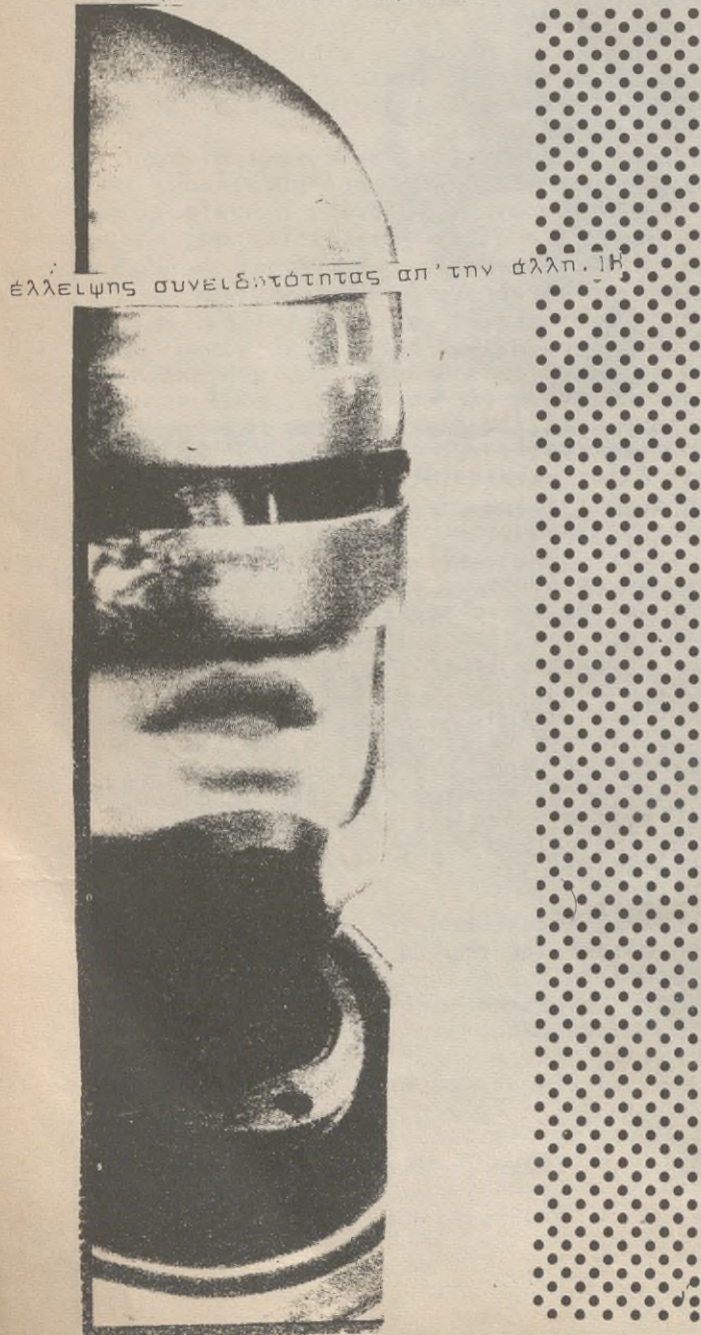
Στη δεύτερη συνέλευση της κατάληψης α-
ποφασίζεται η πραγματοποίηση πορείας, ό-
που επαναλαμβάνεται το γνωστό γελοίο
σκηνικό της κατάθεσης ει, γυήσεων, λες κι
αυτοί είναι κάποιοι "ανεγκέφαλοι μπουκα-
λάκηδες". Στη συνέλευση αυτή παρ' ότι α
Κνίτες κι οι αριστεριστές επέμεναν να
μην περάσει η πορεία μπροστά απ' το κο-
λαστήριο της Βαλαωρίτου, του οποίου η

ΟΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΠΤΕΙ "ΛΟΓΟΣ" ΠΙΠΤΕΙ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ - ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ

Όπου η εξουσία είναι αναγκασμένη να κάνει μεγάλα άλματα ώστε να καταφέρει να φτάσει σε στόχους που απέχουν από τις δοσμένες συνθήκες, τότε δεν μπορεί παρά να ασκήσει ιδιαίτερα σκληρή και επιθετική πολιτική ανταγωνιστική προς την κοινωνία, που αυτό με τη σειρά του [πέρα από επίτευξη μέγιστης κοινωνικής συναίνεσης, που στη συγκεκριμένη ιδιαίτερη συγκυρία προυποθέτει] συνεπάγεται τη συνδιασμένη υπερχρήση όλων των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, προς εξισορρόπηση, κυρίως, των όποιων κοινωνικών αντιδράσεων (όσο και για την εμπέδωση ενός γενικότερου κλίματος εκφοβισμού και τρομοκρατίας). Οι στόχοι των 92-2000 υποχρεώνουν στο ακέραιο μια τέτοια τακτική, κάτι που επί τετραμήνου βάσεως η οικουμενική κυριαρχία με την ολομέτρη επίθεσή της, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να αποδεικνύει.

Ετσι στις 26 Γενάρη 90, η προκλητική αθώωση του μπάτσου δολοφόνου Μελίστα, από την απόλυτα εξαρτημένη και ταξική δικαιοσύνη, ήρθε να δώσει το δικό της μήνυμα, ένα μήνυμα ξεκάθαρο και καθοριστικό από τη μια και, σε πλήρη εναρμόνιση με το γενικότερο επιθετικό κλίμα από τη μεριά της εξουσίας, από την άλλη. Η εν λόγω απόφαση αποτελεί καθαρά πολιτική κίνηση τακτικής και, στο μέτρο που της αναλογεί είναι ενδεικτική-κυρίως ενδεικτική-για το παιχνίδι που διαδραματίζεται στα παρασκήνια της εξουσίας και τα σχέδια για τους νέους όρους κυριαρχίας που πρόκειται να επιβληθούν σε βάρος μιας κοινωνίας που νοσεί κι ενός κινήματος αντίστασης ουσιαστικά ανύπαρκτου.

Είναι σκόπιμο όμως για να κατανοηθεί ίσως καλύτερα τόσο η σημασία μιας τέτοιας κίνησης όσο και η άρρηκτη σχέση της με το γενικότερο εγχείρημα του Κράτους, να μπορούμε κάπως βαθύτερα στην ίδια την πορεία αυτής της προκλητικής απόφασης.

έλλειψης συνειδητότητας απ' την άλλη. [Η]

Για αρχή, το όλο φιάσκο της δίκης, η οποία όπως πέρασε και μέσα από τον τύπο, κύλησε τελικά σε δίκη του ίδιου του δολοφονημένου Καλτέσα. Ήταν αυτός που, έστω και νεκρός, υποβαλλόταν στην αρρωστημένη κρίση των ξεδιάντροπων δικαστών, κατηγορούμενος για το περιβόητο σκουλαρίκι, τα μακρυνά μαλλιά, τη συμμετοχή του σε διαδήλωση την έμπραχτη αντίθεσή του στους μπάτσους και τέλος γιατί σε έναν από αυτούς προκάλεσε "βρασμό ψυχής" με αποτέλεσμα να αναγκαστεί ο τελευταίος να τον σκοτώσει!!! Και μόνο η παρκολούθηση αυτής της ξεφτιλισμένης θεατρικής παράστασης ήταν σε θέση από μόνη της να αρχίσει να προκαλέσει στον καθένα φρίκη, σιχασιά και σηδία τόσο για τη χλοιώδη συμπεριφορά και για την ύπαρξη ακόμα των δικαστών να δώσει να καταλάβεις πως τα πράγματα οδηγούσαν εκεί ακριβώς που έφτασαν. Το όλο φιάσκο της δίκης στήθηκε ακριβώς για να εξυπηρετήσει τη νομιμοποίηση των δολοφονιών των ένστολων λακέδων του κράτους και την εκ των προτέρων ενοχή-καταδίκη όσων αντιστέκονται.

Εξ ίσου σημαντικό της επίγνωσης των αντιδράσεων που θα έφερνε αυτή η σχεδιασμένη κίνηση, είναι η καθυστέρηση για ανύπαρκτους "τεχνικούς" λόγους, της ανακοίνωσης της απόφασης: εκείνη την περίοδο είχε ξεσπάσει κύμα απέρχιών που όσο κι αν αυτά ελέγχονταν κατά κάποιον τρόπο από τους επίσημους χειραγωγικούς φορείς, σε τίποτα δεν θα μπορούσαν να εχθυθούν την μη εκτροπή τους προς άλλες καταστάσεις, εξαιτίας της νέας επίθεσης που είχαν βάλει μπροστά και σε άμεσο συνδιασμό με την καταλυτική άλλων συγκεκριμένων κοινωνικοπολιτικών χώρων που θα αντιτάσσονταν στην πρόκληση αυτή. Ετσι με τη λήξη των απεργιών, ρίχνουν το μπαλάκι σίγουροι πως έχουν να κάνουν με πολύ συγκεκριμένα κομμάτια της κοινωνίας.

Και σαν επιστέγασμα των παραπάνω, έρχεται η ΑΠΡΟΚΑΛΗΠΤΗ κίνηση του να μην κρατήσουν ούτε καν τα προσχήματα, για να δείξει ακριβώς το μέγεθος του αίσχους και να αποκαλύψει για πολλοστή φορά το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας. Τίποτα δεν τους εμποδίζει εκτός βεβαία απ' τις ίδιες τις επιλογές τους-στο να δώσουν μια "συμβολική" ποινή, εκτονώνοντας έτσι ή μειώνοντας στο ελάχιστο και την όποια ενδεχόμενη κοινωνική δυσαρέσκεια ή αντίδραση (κυρίως, βεβαία, των χώρων και των κομματιών εκείνων της κοινωνίας που περιμένουν πια μόνο ένα φαινομενικό "μπαμ" για να βγουν στους δρόμους). Είναι γνώριμη εξ' άλλου μέθοδος της εξουσίας, όποτε νοιώσει στριμωγμένη, να χρησιμοποιήσει ανεγδοάστα κάποιον αποδιονομαζόμενο τράγο για να ξεφυγει έτσι απ' την ορμή μέρους ή του συνόλου της κοινωνίας. Όμως, ακριβώς στην προκειμένη περίπτωση, φαίνεται πως δεν ένοιωσε καθόλου στριμωγμένη και μάλιστα πως ξέρει καλά να φέρνει το παιχνίδι πάντα στους δικούς της όρους κι όποτε η ίδια θέλει.

Τα ίδια τα γεγονότα το έδειξαν: το κινήμα της συναίνεσης δεν έφτανε από μόνο του. Οι καιροί απαιτούσαν πιο προωθημένες καταστάσεις, κάτι σαν "πείραμα", ας πούμε. Κι αυτό έγινε-δυστυχώς, μάλλον πετυχημένο. Πόσοι απ' τους κοινωνικούς χώρους που υποτίθεται πως εκδήλωσαν την αντίστασή τους στην Κρατική Καταστολή μέσα απ' την, όποιος μορφής, (έστω ήπια) αντίθεσή τους στην προκλητική αθώωση του Μελίστα, πόσοι απ' αυτούς θα κατέβαιναν στο δρόμο ή...θα προέβαιναν έστω σε ανάλογες δηλώσεις-ανακοινώσεις (έτσι κι αλλιώς βεβαία ανούσιες), αν το Κράτος έπαιζε το παιχνίδι κάπως διαφορετικά δηλ. κάπως συμβατικά, κρατώντας τα προσχήματα με 2-3, ας πούμε χρόνια φυλάκισης; ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ. Κι αυτοί γνωστοί...Κι είναι αφέλεια να νομίζουμε πως οι μάχιμες της στημένης δίκης δεν γνώριζαν κάτι τέτοιο-αφού ένα ευρύ φάσμα της κοινωνίας βρίσκεται

υπό τον έλεγχο και την καθοδήγηση των επαγγελματιών χειραγωγών οργάνων τους. ΑΛΛΗ ακριβώς αυτό που ήθελαν ήταν στην πράξη να δοκιμάσουν τα ανακλαστικά της κοινωνίας σήμερα-ώστε να καθορίσουν τις μορφές που θα της επιβληθούν στο άμεσο μέλλον...Κι απ' όσο νομίζουμε, το Κράτος τελικά ΔΕΝ πήρε την αναλόγου περιεχομένου απάντηση που του έπρεπε. (ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη, που κι από κοντά και από μέσα εξ' άλλου τα βιώσαμε)

Ας μην παραλείψουμε επίσης την αδιαλλαξία στη στάση και το ύψος του Κράτους τις επόμενες ημέρες μετά τη δίκη του Μελίστα, που φάνηκε τόσο απέναντι στις κινητοποιήσεις και καταλήψεις αντίδρασης-απάντησης-έμπρακτης κριτικής όσο και μέσα από τις "γνωστές" ανακοινώσεις των συλλόγων δικαστών και συνδικαλισμένων μπάτσων, που αν μη τι άλλο αντικατοπτρίζει ξεκάθαρα το ανυποχώρητο των πεπαρμένων επιλογών εν όψει της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης.

Παράλληλα με το γεγονός της προκλητικής αθώωσης Μελίστα και σε άμεσο συνδυασμό μ' αυτό, γενικεύει το φάσμα της καταστολής, χτυπώντας κι άλλους χώρους κοινωνικών αγώνων.

Ετσι χτυπάει απεργίες (έκτακτοι, τράπεζα πίστωσης κ.α.), καταλήψεις (υπ. παιδείας, υπ. γεωργίας, λεωφ. Αμαλίας κ.α.), απειλεί με πολιτική επιστράτευση απεργών, εκβιάζει με τον απερχοσπαστικό ρόλο του στρατού...Ας σημειωθεί επίσης εδώ πως, κάτω απ' το προσωπείο της συνασπισμένης κυβερνητικής εξουσίας, δίνεται η ευκαιρία στο Κράτος να ξεκαθαρίσει κάποιους "λοχαριασμούς" του, στο διάστημα αυτό, με συγκεκριμένο χώρο αντίστασης στην κρατική κτηνωδία. Ετσι, ορίζονται σημαντικές πολιτικές δίκες [Σμυρνάος-Μαρίνος, ΦΜΣ, αδελφοί Κωνσταντίνου κ.α.], απορρίπτοντας απανωτά αιτήσεις αποφυλάκισεων πολιτικών και κοινωνικών κρατουμένων (Χαμνιάν, Τσουβαλάκης, Ρούσσος, Γκίρμπας, Φαλκενστάιν). Όλοι κι ολόκληροι οι μηχανισμοί άμεσης κρατικής καταστολής βρίσκονται σε λειτουργία κι επαχρήνηση: μπάτσος, νόμος, δικαστές, στρατός.

Όμως, το καθεστωτικό μπλοκ εξουσίας, συνασπισμένο σχεδόν απόλυτα πια στην "Οικουμενική Κυριαρχία", δε μένει μονάχα στην εμπέδωση της Γενικευμένης Κρατικής Καταστολής, κάθε άλλο: Την χρησιμοποιεί σαν ένα εύχρηστο κι αποτελεσματικό μέσο εναρμονισμένο άμεσα και άρρηκτα με το πέρασμα στην κοινωνία της επιθετικής του πολιτικής.

Μ'ελάχιστο ως ανύπαρκτο λοιπόν

Η ηλιασφιρία της κοινωνίας αγκαζέ με τα ΜΜΕ και τους "έμπιστους" χειραγωγούς-καθοδηγητές της, παραμένει τραχιά για πολλοστή φορά βεατής, σε πράγματα που ενδιαφέρουν άμεσα την ίδια: λιτότητα, αυξήσεις σ'όλα τα είδη και τις "υπηρεσίες", νέοι φόροι-χαράτσι κ.λ.π. Οι αντιδράσεις μηδαμικές, σχεδόν ανύπαρκτες. Το κοινωνικό σύνολο δείχνει να'χει πειστεί για τη δήθεν αναγκαιότητα όλων αυτών, μέσα απ'τη διαρκή πλύση εγκεφάλου απ'τη μια, μα και λόγου

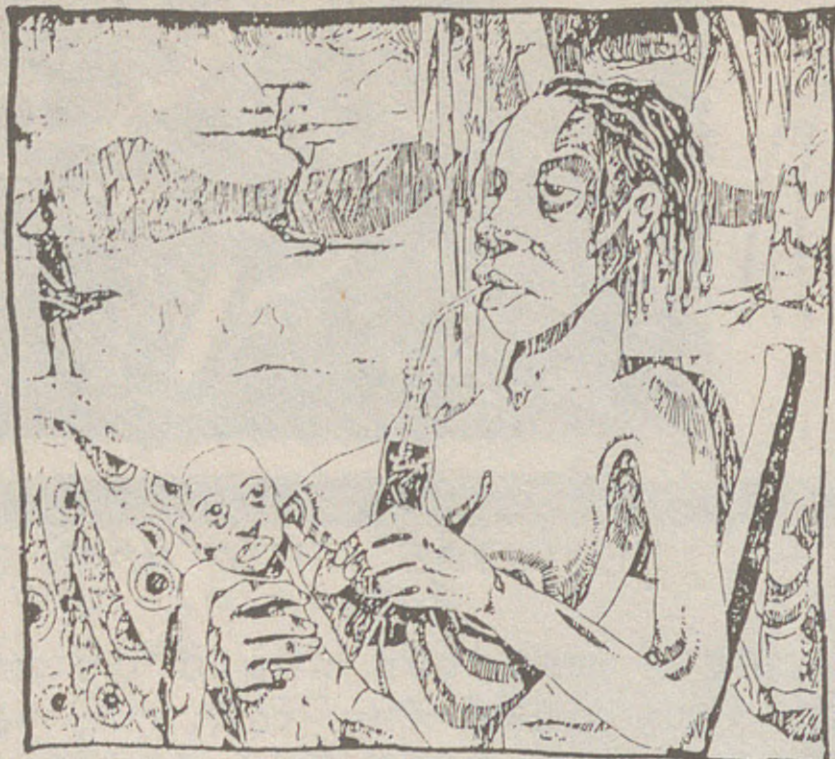
οντας την βίαια επέμβαση στην κατάληψη
ς το ίδιο πρωί με την ανακοίνωση της
), την Τρίτη 27/3 τα ξημερώματα με την
λαδή με επέμβαση των ειδικών δυνάμεων
είδεται το κατελιγμένο κτήριο της
Συλλαμβάνονται 14 άτομα τα οποία, αφού
ς, προφυλακίζονται μέχρι την δίκη που
Παράσκευή 30/3. Η συγκεκριμένη αυτή
μα μεγαλύτερη διδασια αν λάβουμε υπόψη
κτήριο επρόκειτο να πραγματοποιηθεί
ερ των καταλήψεων.

.....
 Στη συνέχεια ο Σπυράκος αφέθηκε
 οριστεί η δίκη!

.....

-Απ' τις αρχές Μαρτίου επίσης
 τάξης, Μανίκας, αποφασίζει να ξεκινήσει
 αρετή" στο γνωστό "καρκίνωμα" της πλα
 Εκτυλίσσονται σκηνές φρίκης,
 διμοιρίες των ΜΑΤ αρχίζουν τα χύρω σ
 θρούν μπροστά τους και ξυλοφορτώνοντ
 της ειρηθότα. Αυτό συνεγείζεται επι σ

ΠΕΜΠΤΗ 8 ΜΑΡΤΗ

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΤΟΝΟΣΕΙΣ ΤΟΝ
ΓΙΟΡΤΟΝ ΠΟΥ ΜΑΣ
ΠΛΑΣΑΡΟΥΝ**

**ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΕ ΚΑΘΕ
ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΜΑΣ
ΕΠΙΒΑΛΜΟΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΣΑΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.
ΠΟΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ;

8-3-80

Εμείς οι γυναίκες του ΣΟΥΠΛΙΝ και του JET.

Εμείς οι γυναίκες των διαφημίσεων με τα λάγνα κορμιά, εμείς οι γυναίκες των πόστερς σε γκαράζ και εργοστάσια, με το βλέμμα μας και τα ανοιχτά πόδια μας, να υποσχόμαστε νύχτες ατελείωτων πόθων.

Ναι εμείς με το βισσμένο μυαλό και σώμα, το φόβο και την ανασφάλεια τα ξημερώματα. Εμείς, που αιώνες πριν, καίγονταν σαν μάγισσες και σε απόμερα χωριά κλεινόμασταν σε κλουβιά, λόγω έμμηνου ρήσης σαν δαιμονισμένες.

Ας μην ξεχνάμε τα αιωρούμενα ματωμένα σεντόνια, στα μπαλκόνια τις πρώτες νύχτες του γάμου. Ας μην ξεχνάμε, τους ξυλοδαρμούς από τους άντρες-αφέντες μας, στην αντίρρηση που φέρναμε. Οχι ας μην ξεχάσουμε ότι χρόνια πριν, ακόμη και τώρα, "μετρούσαμε" μόνο σαν μέσο αναπαραγωγής ότι δεν εκφράζαμε λόγο και άποψη.

Και ως θαύμα, έρχεται η 8 Μάρτη. Η 8 Μάρτη που τόσο φιλεύσπλαχνα μας δώρισε ο Ο.Η.Ε. Η 8 Μάρτη που όπως και κάθε άλλη φέστα, ήρθε να μας δώσει την ψευδαίσθηση της δικαίωσης στους αγώνες μας και να εκτονώσει κάθε αντίσταση μας, εκφυλίζοντάς την σε γλέντια. Λές και με ένα γλέντι, θα μπορούσαμε να αποπιάσουμε την καταπίεση τόσων αιώνων.

Την καταπίεση που βιώνουμε καθημερινά στο σπίτι, σαν γυναίκες, σαν μάνες σαν κόρες. Την καταπίεση, στους χώρους δουλειάς μας και το διαχωρισμό των ρόλων, αντρών-γυναικών, διευθυντών-υπαλλήλων, εξουσιαστών-εξουσιαζόμενων, ή ακόμη και την καταπίεση από γυναίκες που "καταφέρνουν" πολύ καλά να παίξουν το ρόλο του άντρα. Την καταπίεση και τον εξευτελισμό που πρέπει να υποστούμε κάθε φορά που βγαίνουμε στο δρόμο, με τα παντός είδους "πειράγματα" και "κομπλιμέντα" που μόνο αστεία δεν είναι, και ίσως κάποιες αρέσκονται σ'αυτά, γιατί τις έχουν μάθει να αντιδρούν έτσι.

Την καταπίεση και το φόβο που νιώθουμε κάθε βράδυ όταν κυκλοφορούμε στο δρόμο και έχουμε να αντιμετωπίσουμε τους επίδοξους βιαστές και όταν κάποτε τολμήσουμε να αντιδράσουμε δυναμικά, αντιμετωπίζουμε τον κοινωνικό ρατσισμό σε όλο του το μεγαλείο.

Και φυσικά δεν θα αισθανθούμε να λιγοστεύει η καταπίεση με την είσοδο κι άλλων γυναικών στην Βουλή, ή με το να πληθύνουν οι διευθύντριες και οι γυναίκες-επιτόχιμες. Το πρότυπο της γυναίκας που τα καταφέρει να αναρριχηθεί στην αντρική ιεραρχία αποδεχόμενη τα υπάρχοντα μοντέλα εξουσίας, (τύπου Θάτερ) δεν μας λείει ολολύτως τίποτα.

Το ζητούμενο δεν είναι να γίνουμε "σαν τους άντρες" απολαμβάνοντας έτσι την περιήγηση "ισότητα". Ισότητα σε τί; Ισότητα στην εκμετάλλευση, τον έλεγχο και την καταπίεση που μας επιβάλλει μια κάστα εξουσιαστών; Ισότητα στις μίζερές σχέσεις που είναι το μόνο που μια αλλοτριωμένη εξουσιαστική κοινωνία είναι σε θέση να δημιουργήσει; Ή μήπως ισότητα στον καταναλωτισμό, την υποταγή και την αποβλάκωση που μας επιβάλλονται;

Όχι. Είναι κοντόφθαλμο το να πιστεύει κανείς ότι μπορεί να αλλάξει κάτι ουσιαστικά χωρίς να χτυπηθεί το κακό στη ρίζα του. Οι ρόλοι της γυναίκας και του άντρα που κάθε φορά προωθούνται από το κράτος ανάλογα με τις ανάγκες του βασιζονται σε ένα σάπιο σύστημα θεσμών και αξιών και επιβάλλονται από μια κοινωνία βαθιά εξουσιαστική. Όσο και αν προσπαθούν να "εκουγχρονίσουν" τα πρότυπα που μας πλασάρουν η ουσία παραμένει η ίδια: Όπου υπάρχει εξουσία υπάρχει και καταπίεση.

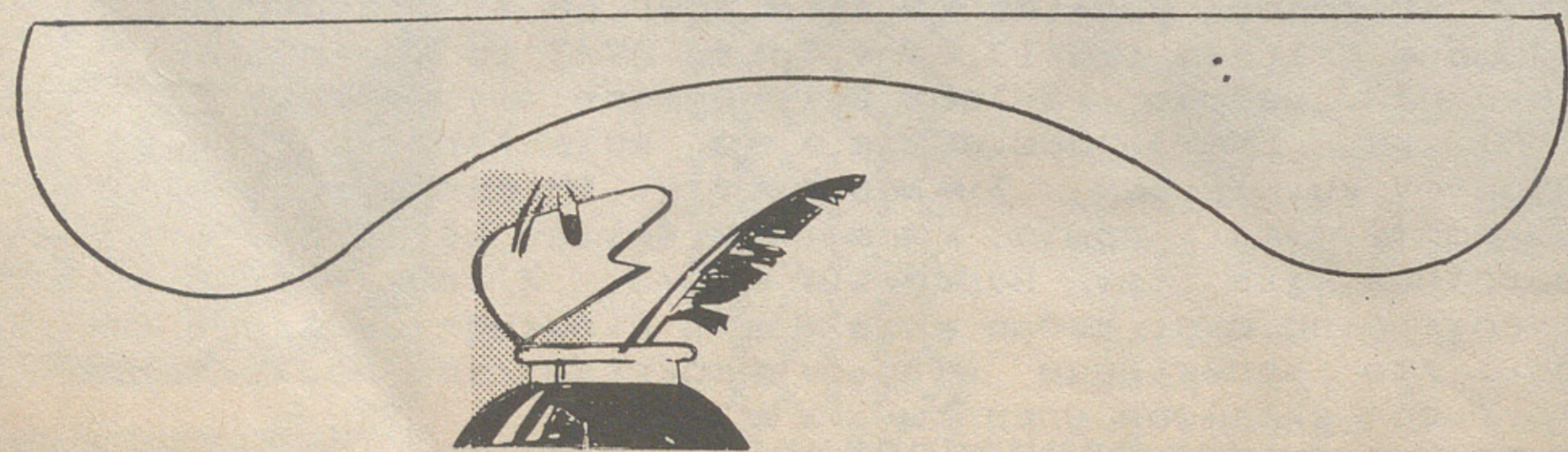
Και είναι ξεκάθαρο για μας ότι οι γυναίκες υφίστανται διπλή καταπίεση. Καταπίεση από κάθε είδους αφεντικά και εξουσιαστές και καταπίεση φυλετική, αποτέλεσμα αιώνων διάβρωσης και αλλοτρίωσης γυναικείων και αντρικών συνειδήσεων. Μ'αυτή τη λογική ο αγώνας της γυναίκας να πάρει στα χέρια της την ζωή της, είναι ο ενστικτώδικος αγώνας κάθε ανθρώπινου πλάσματος να αποτινάξει από πάνω του κάθε τι που το καταπιέζει, που του επιβάλλεται από άλλους, κάθε τι που βιάζει τη φύση του.

Κάτω από αυτό το σκεπτικό μας φαίνεται, το λιγότερο γελοίο το να εμπιστευθούμε τα όνειρά και τους αγώνες μας σε αντιπροσωπευτικές γυναικείες οργανώσεις, που το μόνο που κάνουν είναι να τα εκφυλίζουν σε διεκδικήσεις νομικιστικές και που το μόνο το οποίο αοχολούνται είναι η θεσμική κατοχύρωση κάποιων "δικαιωμάτων" (η σημασία της λέξης δικαιώματα για την οστική δημοκρατία είναι γνωστή), ούτε και σε ομάδες που απογυμνώνουν το ζήτημα από τις αιτίες που το προκάλεσαν και το διακινδυνεύουν. Η λύση δεν μπορεί να δοθεί απομονωμένα και αποσπασματικά.

Η ιδιαιτερότητα στο τρόπο με τον οποίο εκδηλώνεται η καταπίεση της εξουσίας στις γυναίκες είναι: κάτι που δεν μπορεί φυσικά να παραγνωριστεί. Γι' αυτό και η δημιουργία γυναικείων ομάδων που λειτουργούν πέρα από κάθε είδους εξουσιαστικές δομές και στην κατεύθυνση της ολοκληρωτικής σύγκρουσης με το κράτος και την εξουσία είναι χρήσιμες και πολλές φορές αναγκαίες.

Πα' όλα αυτά εμείς πιστεύουμε πως ο καλύτερος τρόπος αντίστασης είναι η γενικευμένη αυτοοργάνωση όλων των εξουσιαζόμενων ανθρώπων στα πλαίσια της άμεσης δημοκρατίας και η άμεση δράση, όπου κι αν βιώνεται η καταπίεση.

Η επαναπόκτηση της γυναικείας μας φύσης, η απελευθέρωση του μυαλού και του κορμιού μας, η δυνατότητα να δημιουργούμε μορφές και ουσεντικές σχέσεις με ανθρώπους, η απότιναξη κάθε είδους ελέγχου και εκμετάλλευσης είναι πράγματα που δεν περιμένουμε να μας τα χαρίσει κανένας εξουσιαστής, καμιά "Μέρα της γυναίκας". Είναι πράγματα για τα οποία αγωνιζόμαστε κάθε μέρα, πράγματα που μπορούμε να τα κατακτήσουμε μέσα από μια συνεχή πορεία επαναστατικής θεωρίας και πρακτικής.

Η προκήρυξη που παρατίθεται, μοιράστηκε στις 8 Μάρτη από μια πρωτοβουλία γυναικών, σε κέντρα νυχτερινής διασκέδασης (μέρη όπου εκείνη την ημέρα οι γυναίκες είχαν βγει μαζικά για να "γιορτάσουν").

Ήταν η ελάχιστη "συμβολή" μας στην μέρα αυτή της μαζικής εκτόνωσης και μια ένδειξη "ευχγνωσύνης" στους εξουσιαστές της ζωής μας που μας "χάρισαν" μια μέρα που θα μπορούμε να απολαμβάνουμε "ίσα" με τους άντρες, την σάπια κοινωνία τους της καταπίεσης και του ελέγχου.

Κατά τη διάρκεια της παρέμβασής μας αντιμετωπίσαμε τόσο το νταπλίκι και την επίδειξη ανδρισμού από τους μπράβους των μαχαζιών, όσο και μια συμπεριφορά που κυμαινόταν μεταξύ αδιαφορίας και αχανάκτησης από πολλές γυναίκες, που με το λουλούδι στο χέρι (ευγενής προσφορά του ανδρικού φύλου για την γιορτή τους) χαιρόνταν τα επινίκια του αγώνα για την "ισότητα" και τη "δικαίωση".

Εμείς, παρά όλα αυτά, επειδή πιστεύουμε πως μια κοινωνία υποταγμένη και ελεγχόμενη από μια κάστα εξουσιαστών είναι αναπόφευκτο να αναπαράγει καταπίεση και να δημιουργεί αλλοτριωμένες και εξουσιαστικές σχέσεις, "γιορτάσαμε" την επέτειο αυτή όπως ξέρουμε να γιορτάσουμε την κάθε μέρα μας προσπαθώντας να κάνουμε την εξέγερση και την αυτοπία καθημερινή πραγματικότητα.

Αβεσσαλώμ - Υιέ μου Υιέ μου!

"...ο ωραιότερος γιός και ο πιο αγαπημένος του βασιλιά Ο Αβεσσαλώμ είχε ξεσηκώσει επανάσταση ενάντια στον πατέρα του και είχε παρσύρει όλες περίπου τις φυλές του Ισραήλ. Έπρεπε όμως κάποτε να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα. Οι 'αναρχικοί' της εποχής' έπρεπε να καταλάβουν πως ένας είναι ο 'βασιλιάς', ο κεχρισμένος του Κυρίου, και να υποταχθούν όλοι σε Εκείνον.

Να τελειώνουμε όμως με τον Αβεσσαλώμ και την κλικά του που 'υποκλέπουν' τις καρδιές των Ισραηλιτών". Αυτός είναι ο τίτλος και ένα μέρος του κειμένου μιας χριστινικής φυλλάδας του περασμένου Γενάρη. Το όνομά της είναι "ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ". Οι πρωταγωνιστές του "έρχου" είναι ο αρχιστράτηγος του Δαυίδ Ιωάβ, ο Δαυίδ και ο γιός του ο Αβεσσαλώμ, το "μαύρο πρόβατο" της όλης υπόθεσης. Σε ένα άλλο σημείο του κειμένου επισημαίνεται ότι: "Την τελευταία βδομάδα του Γενάρη παρακολουθήσαμε όλοι κατάπληκτοι λεπτό με λεπτό τις ταραχές χύρω από το Πολυτεχνείο, τις φωτιές, τις βόμβες, και τις μάχες ανάμεσα σε αναρχικούς και αστυνομία". Και συνεχίζει ο συγγραφέας του κειμένου κ.Χάρης που είναι και νομικός: "πολλοί θα ανέκραζαν φαντάσομαι κοιτώντας από το χυαλί της τηλεόρασης:

-μα καλά πως μπορούν;

-που είναι το κράτος;"

Και δριμύτεροι σχολιάζουν αυτοί οι αχανακτισμένοι πολίτες: "είναι κρίμα που κάποια κλούβα δεν τους μαζεύει όλους αυτούς για να ψυχάσουμε".

Η ουσία όμως όλου αυτού του κειμένου είναι η συγκριση της ανατριχιαστικής φράσης "Αβεσσαλώμ-υιέ μου υιέ μου" με τους "λεβέντες", όπως αποκαλεί ειρωνικά ο συγγραφέας τους αναρχικούς. Επισημαίνει ωστόσο το εξής: "βέβαια στην περίπτωση του Αβεσσαλώμ δεν υπήρχε χυρισμός από τον Αδν, (σε φάχανε σύντροφε) για σένα όμως (αναρχικέ) η αγκαλιά του πατέρα θεού είναι πάντοτε ανοιχτή."

Πριν όμως αναφερθεί στην "αγκαλιά του Πατέρα" μιλάει για τους γονείς μας οι οποίοι μας αγαπούν, μας ντύνουν, μας μορφώνουν, μας ταΐζουν, μας βοηθούν να "χτίσουμε" το μέλλον μας, και εμείς για αντάλλαγμα δεν τους προσφέρουμε τίποτα άλλο παρά "τον πόνο στην καρδιά με την αντίδρασή μας", και μας φέρνει σαν παράδειγμα στο σημείο αυτό τον Ησαΐα ο οποίος απαντάει με "αυθάδεια" στους γονείς του: "και τι με οφελούσι ταύτα" μεταφράζοντάς το ελεύθερα στην νεοελληνική "τι με νοιάζει για όλα αυτά, εγώ δεν γίνομαι άλλο ένα τούβλο στον τοίχο της κοινωνίας". Ακούτε και PINK FLOYD κ.Χάρη; Όσο για την στεναχώρια των γονιών μας είναι το τελευταίο πράγμα που έχουμε να σκεφτούμε όταν μπροστά μας έχουμε ένα ισχυρό κράτος με τους υποχθόνιους μηχανισμούς του και μια κοινωνία

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ: ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ (...)

Σε μιά περίοδο που το κράτος επιχειρεί επέκταση της κυριαρχίας του, προσπαθώντας να εκμηδενίσει ή να αφομοιώσει τις κοινωνικές αντιστάσεις, ο αγώνας της Αραβησσού έρχεται να δώσει ένα μήνυμα αντίστασης στην παθητικοποιημένη και τα πάντα σχεδόν αποδεχόμενη, κοινωνία της οικουμενικής συναίνεσης.

Ένα απρόσμενο δυναμικό ελευθερώθηκε και δόθηκε μιά απόδειξη πως υπάρχουν ακόμα κομμάτια της κοινωνίας που διατηρούν τα ανακλαστικά τους στην εκμετάλλευση και στον έλεγχο, που θέλουν και μπορούν να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους.

Η εγκληματική επέμβαση του ΟΥΘ στα νερά των πηγών της Αραβησσού, "νομιμοποιείται" τυπικά το Φλεβάρη του '76 ύστερα από αποφάσεις των αρμόδιων υπουργείων. Τα επόμενα χρόνια η καταλήστευση των νερών συνεχίζεται, με απόγειο, το 1989, την πραγματοποίηση τριών νέων γεωτρήσεων στη θέση "Πλάτανος" που βρίσκεται μέσα στο χωριό και με άμεσο επακόλουθο την εξαφάνιση των επιφανειακών νερών στη θέση αυτή. Η καταστροφή ενός πλούσιου και ζωντανού υδροβιότοπου έχει ολοκληρωθεί.

Ο ΟΥΘ χρησιμοποιεί σαν πρόσχημα τις ανάγκες του ενός εκατομμυρίου Θεσσαλονικέων, αποκρύπτοντας την αλήθεια που είναι ότι ένα μεγάλο μέρος απ' τα πόσιμα αυτά νερά, χρησιμοποιούνται για την υδροδότηση των μεγάλων βιομηχανιών (ΕΟ, ΣΥΝΟ, ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΕΙΑ) που τα χρησιμοποιούν για να αραιώνουν τα απόβλητα τους (δεν μπαίνουν στον κόπο και στα έξοδα να κάνουν ανακύκλωση). Σαν κρατικός οργανισμός, αλλά και σαν υπηρέτης των συμφερόντων του κεφαλαίου εξαπολύει θύελλα παραπληροφόρησης σε ότι αφορά το ζήτημα, χρησιμοποιώντας απαράδεκτες "μελέτες" δια-

φόρων "ειδικών" και προσπαθεί να επηρεάσει αρνητικά την κοινή γνώμη προκαλώντας λειψυδρία με τεχνικές διακοπές. Ταυτόχρονα προσπαθεί να συγκαλύψει το πρόβλημα της εξαφάνισης των νερών στην Αραβησσό παραχωρώντας στους κατοίκους νερό απ' τον Αλιάκμονα για τις γεωργικές τους εργασίες και μοιράζοντας διαβεβαιώσεις απ' "ειδικούς" που ισχυρίζονται ότι το ποτάμι στέφει από την ανομβρία και καμιά σχέση δεν είχαν οι νέες γεωτρήσεις. Κάπου αδω όμως τελειώνει και η απρα-

ξία των κατοίκων. Έχοντας αντιληφθεί πλέον ότι δεν μπορούν να έχουν καμιά εμπιστοσύνη σε διαβεβαιώσεις από κόμματα, φορείς και κάθε είδους "αρμοδίους", έχοντας μπουχτίσει από την εκμετάλλευση του προβλήματός τους και συνειδητοποιώντας την άνευ όρων παράδοση του πιο οργανικού από κάθε άποψη κομματιού του τόπου τους αποφασίζουν να πάρουν το πρόβλημά τους στα χέρια τους. Συγκαλείται λαϊκή συνέλευση και αποφασίζεται η αρχή ενός αγώνα με σκοπό τη διάσωση των πηγών της Αραβησσού και τον τερματισμό της ληστρικής εκμετάλλευσης της περιοχής απ' τον ΟΥΘ. Ταυτόχρονα εκλέγεται μιά επιτροπή 18 ατόμων. Αρχίζει έτσι ένας δυναμικός αγώνας, που ξεκινάει με την κατάληψη του χώρου των αντλιοστασίων και κορυφώνεται με το κάψιμο των τριών γεωτρήσεων

τους δρουν κατευναστικά και η συμμετοχή τους στον αγώνα περιορίζεται σε θεσμικά πλαίσια διαλόγων, αιτημάτων και επερωτήσεων στη βουλή. Το αποκορύφωμα της συμβολής τους είναι η εκδρομή της κ. Δίξη στην Αραβησσό που τονώνει τους κατοίκους, ενώ οι φωτογραφίες της με τα παπάρκια εμφύσούν αγωνιστικότητα και εξεγερσιακό μένος, ενάντια στην εκμετάλλευση του κρατικού ΟΥΘ.

Παρόλα αυτά υπάρχει και ένα κομμάτι Θεσσαλονικέων (μεταξύ των οποίων και αναρχικοί) οι οποίοι εκφράζουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους, συμμετέχοντας στον αγώνα της Αραβησσού χωρίς να προσπαθούν να εισπράξουν κανένα πολιτικό όφελος.

Η κατασταλτική μανία του κράτους δεν αργεί να εκδηλωθεί: θεαματικές επεμβάσεις υπερβολικά μεγάλων αριθμών μπάτσων, προφυλακίσεις ατόμων, αστυνομοκρατία και ανοιχτή τρομοκρατία με ειδικές δυνάμεις (ΕΚΑΜ) που εισβάλλουν σε σπίτια αγωνιστών που τους υποδεικνύουν κουκουλοφόροι χαφιέδες. Η προσπάθεια άγριας καταστολής του αγώνα της Αραβησσού αποδεικνύει για μια ακόμη φορά τον τρόπο του κράτους και των αφεντικών μπροστά στο ενδεχόμενο επέκτασης των αυτοοργανωμένων δυναμικών αγώνων ενάντια στις επιλογές τους. Η στάση τους απέδειξε καθαρά ότι έχασαν την ψυχραιμία τους και προτίμησαν να ωθήσουν την κατάσταση στα άκρα, αποφεύγοντας να δώσουν έστω και τις συνηθισμένες εκτονωτικές μεσοβέζικες λύσεις.

Έτσι ποινικοποιείται ένα ολόκληρο χωριό, ενώ στην προσπάθεια κατασκευής ενόχων, συλλαμβάνονται το βράδυ της πυρπόλησης έξι σύντροφοι αναρχικοί που έφτασαν αποδεδειγμένα μετά τα επεισόδια στο χωριό και δύο αμέτοχοι κάτοικοι των Γιαννιτών οι οποίοι βίαια οδηγούνται στον χώρο των επεισοδίων για να πατήσουν στα καμμένα λάστιχα. Μετά την απολογία τους στον ανακριτή αφήνονται προσωρινά ελεύθεροι για να εκδοθεί ύστερα από δύο εβδομάδες ένταλμα σύλληψης. Εν τω μεταξύ έχει αποφασιστεί να οδηγηθούν στον ανακριτή άλλοι 18 κάτοικοι και μέλη της επιτροπής. Την πρώτη μέρα από λάθος εκτίμηση της επιτροπής δεν υπάρχει κόσμος έξω από το ανακριτικό γραφείο και οι δύο πρώτοι κρίνονται προφυλακιστέοι. Οι κάτοικοι μαθαίνοντας το γεγονός πηγαίνουν μαζικά στα Γιαννιτσα, όπου και προσπαθούν να εμποδίσουν την μεταγωγή των δύο συγχωριανών τους. Η σύγκρουση με τους μπάτσους και οι δυναμικές διαθέσεις τους δίνουν ξεκάθαρο μήνυμα στο κράτος και έτσι κανένας από τους επόμενους κατηγορούμενους δεν προφυλακίζεται. Οι έξι αναρχικοί αρχίζουν την επόμενη της σύλληψής τους, απεργία πείνας που ακολουθούν και οι δύο Αραβησσιώτες, ενώ τις επόμενες μέρες σε ένδειξη συμπαράστασης οι δύο πολιτικοί κρατούμενοι για την υπόθεση της Φ.Μ.Σ. Γκίρμπας και Καραλής απέχουν απ' το συσσίτιο.

Το γεγονός της σύλληψης των αναρχικών δίνει στο κράτος την ευκαιρία να εκμεταλλευτεί το γεγονός προσπαθώντας να πετύχει δύο πράγματα:

- την επίρρηση των ευθυνών για τα γεγονότα της Αραβησσού σε "σκοτεινούς αναρχικούς τρομοκρατικούς κύκλους", γεγονός που αφενός αποσκοπούσε στο να παροουσιάσει τους Αραβησσιώτες σαν υποχείρια κάποιων άλλων και να τους απογυμνώσει από την δυναμικότητα και το προωθημένο συγκρουσιακό λόγο τους και αφετέρου σε συνδυασμό με την εικόνα του "κακού" αναρχικού που τα σπάει χωρίς λόγο, να προβοκάρει τον αγώνα τους.

- να φορτώσει στις πλάτες έξι αναρχικών όσα περισσότερα αδικήματα ήταν δυνατόν, ακολουθώντας την πάγια τακτική της ποινικοποίησης του αναρχικού χώρου. Εδώ εντάσσεται και η προσπάθεια απομόνωσης των έξι, αφού αποφυλακίσαν τους άλλους δύο περιμένοντας ότι η κατάσταση θα εκτονώνονταν και το χωριό θα σταματούσε να συμπαράστέκεται.

Τελικά τα σχέδια των μπάτσων και της εξουσίας ματαιώνονται αφού οι Αραβησσιώτες αναλαμβάνουν τις ευθύνες των πράξεών τους (υπογράφουν εκατοντάδες κάτοικοι του χωριού δηλώνοντας συμμετοχή στα επεισόδια), ενώ εμμένουν στην αρχική τους δήλωση ότι δεν έχουν να συζητήσουν τίποτα μέχρις ότου αποφυλακιστούν όλοι ανεξαιρέτως οι κρατούμενοι και απειλούν να αρχίσουν δυναμικές ενέργειες σε περίπτωση συνέχισης των προφυλακίσεων. Τελί-

απ' τους κατοίκους.

Ο αγώνας της Αραβησσού είναι από τους σημαντικότερους κοινωνικούς αγώνες των τελευταίων χρόνων: τόσο λόγω της συγκυρίας στην οποία πραγματοποιείται, όσο και λόγω της πρακτικής και της αυτοοργανωμένης δράσης του.

Οι κάτοικοι της Αραβησσού στο επίπεδο της άμεσης δράσης τους λειτουργούν αυθόρμητα και δυναμικά ξεπερνώντας τις περισσότερες φορές τις επιλογές και τη στάση της επιτροπής τους, μιάς επιτροπής που παρ' όλο που κατάφερε να συντονίσει και να συγκεκριμενοποιήσει την οργάνωση των κατοίκων, παρέπεσε συνήθως μεταξύ του εξεγερσιακού χαρακτήρα που οι κάτοικοι και κάποια μέλη της έδιναν στον αγώνα και του πιο ήπιου δρόμου των πολιτικών ελιγμών και θεσμικής επίλυσης που επιχειρούσαν να προωθήσουν κάποιοι άλλοι.

Τελικά η επιτροπή αγώνα, κατέληξε να γίνει όργανο λήψης και όχι εκτέλεσης των αποφάσεων, δημιουργώντας έτσι σύγχυση και λειτουργώντας πυροσβεστικά σε καίριες στιγμές του αγώνα. Οι κάποιες αντιθέσεις που εμφανίστηκαν στο εσωτερικό της μετά από λίγο διάστημα, δεν μπόρεσαν να λειτουργήσουν καταλυτικά και εκφυλίστηκαν σε διαμάχες "κεκλεισμένων των θυρών" που δεν πέτυχαν να αλλάξουν το χαρακτήρα της. Οι κάτοικοι απ' τη μεριά τους,

φανερά ενοχλημένοι απ' τον ηγετικό ρόλο που έπαινε να πάρει η επιτροπή μπόρεσαν σε κάποιες στιγμές πολύ σημαντικές να αψηφήσουν τις προτάσεις και τις προτροπές της και να δώσουν τη δική τους έμπρακτη απάντηση.

Στη Θεσσαλονίκη εν τω μεταξύ, η κοινή γνώμη είναι φανερά επηρεασμένη από την παραπληροφόρηση των μέσων μαζικής "ενημέρωσης", που προσπαθούν με κάθε τρόπο να απογυμνώσουν από κάθε κοινωνικό και ταξικό περιεχόμενο τον αγώνα της Αραβησσού και εμφανίζουν το όλο ζήτημα σαν μιά σύγκρουση συμφερόντων Αραβησσού - Θεσσαλονίκης. Είναι φανερό η ανάγκη ύπαρξης αντιπληροφόρησης. Προς αυτήν την κατεύθυνση αναλαμβάνει να κινηθεί η επιτροπή συμπαράστασης Θεσσαλονίκης, στην οποία μετέχουν και κάποιοι αναρχικοί οι οποίοι αποχωρούν ύστερα από λίγο διάστημα καταγγέλοντας τη στάση των οικολόγων - εναλλακτικών που γενικά έδειχναν τη διάθεση να εκμεταλλευτούν πολιτικά το γεγονός για εκλογικά οφέλη. Στο επόμενο διάστημα αυτό επιβεβαιώνεται ξεκάθαρα, αφού εμφανίζονται επιλεκτικά, απουσιάζοντας από τις δυναμικές συγκρούσεις και τα γεγονότα που χρειάζονταν μαζική συμπαράσταση και διατηρώντας μόνο κάποιες επαφές με άτομα "ηγετικά" του αγώνα. Επιπλέον οι προτάσεις και οι εκτιμήσεις

Αν δικάζω έναν τον Μελίστα, βασι-
 λει τον στυγμένον που τωρι έρρε, πού-
 του πέρβελος μια μικρή ποινή, σου-
 έλ' έσας ελαφροτρεκτα: πίνθως οι δ-
 καστεις να φανήκαν πολύ επιτρε-
 όμως: Κ. Παπαγιάννη, που την πρώτη
 νύχτα ήδη είχε τελειώσει ασπασών
 για «στημένο έγκλημα», που ήσαν οι
 ταν τρομοκρατίες και αναρχικοί στυ-
 γωναν 4 εβδομάς αστυνομικούς στυ-
 Γκούζ - Πλάσι, Έίκανας της οκτα-
 τια σου, πένν του έδω της ενθάρρη-
 νης, έρωτωμένων τους για ψυχο-
 θηρία.

Κύριε Φλωρακη και αριστεροί υποκρίτες που εξημενούσατε όλα τα τρομοκρατικά καθίστασθαι, γιατί την ίδια στιγμή εδώ υποθάλαπτε εγκληματίες, προϊόντα της ιδεολογίας σας, απαιτώντας να δρουν περίπου ανεξέλεγκτα στο όνομα μιας δήθεν δημοκρατίας;

«Δημοκρατικές και προοδευτικές»
εφημερίδες, που είναι η ευαισθησία
και τα εξαστηλά σας στο να πλη-
τώτε τη δράση και όχι να προβά-
λε τις ιδέες - φασιστικά σκεπτομένων
και δριοντών στοιχείων που «πλεί-
ρη δημοκρατικά» επιβάλλουν με ένα πι-
στόλι ή με μία μολότοφ την οποιαδή-
ποτε γνώμη τους.

«Δημοκρατία» - κατά περίπτωση και επιλογή - ποιο δημοκρατικό δικαίωμα ασκούσε ο νεαρός Κατεζάς και οι άλλοι, όταν προσπαθούσαν να κινήσουν ζωντανούς του αστυνομικούς μέσα στο λεωφορείο τους;

Ἐκκυβάρσεις μὲν σὺν τῇ σημαίνει
δημοκρατία καὶ τῇ αναρχίᾳ τρομο-
κρατία· Ἀν δὲ καθυβρίσεις σφόδρὰ το-
σοῦτο αὐτὸν τὸν δῆμον, εἴηται μορμαί-
ον υπάρξουν καὶ ἄλλα θύματα ἐκκυβή-
θεν, ἀλλὰ ἡ εὐθυνη θεῶν ἄραται ἀρετὰ
ἡμεῖς, οὐλοῦντες, τὸν γινώσκοντα ἤ-
τοι αὐτοῦροισι ὅταν ἐξ ἡμεῶν ἀναι-
σθητοῦς συγχύσης καὶ ὀφθαλμοῦ κομ-
ματικῶν συμφορῶντων δὲν πείρουνται
μὴ σφόν, συνέστα καὶ συνέστα θέαται.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΟΝΗΣ
Θηβών 20³ - Περιστέρι

"ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ,
ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΘΕΩΡΩ ΣΚΕΥΩΡΙΑ"

"ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ,
ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΘΕΩΡΩ ΣΚΕΥΩΡΙΑ"

Ο Δημήτρης Βόλτσος οποίος κατηγορείται από την ασφάλεια της Θεσσαλονίκης για απόπειρα ληστείας, πυρπόληση δυο αυτοκινήτων της ασφάλειας και να καταδείξει την σκευωρία της ασφάλειας ενάντια στο πρόσωπό του έστειλε σε ραδιοφωνικό σταθμό της πόλης την παρακάτω επιστολή την οποία και παραθέτουμε αυτούσια :

Αξιολύον αι έμποροι ναρκωτικών-δολοφόνι δεκαεπτάχρονων αθωωτήτων και να καταδείξει την σκευωρία της ασφάλειας ενάντια στο πρόσωπό του έστειλε σε ραδιοφωνικό σταθμό της πόλης την παρακάτω επιστολή την οποία και παραθέτουμε αυτούσια :

Αξιολύον αι έμποροι ναρκωτικών-δολοφόνι δεκαεπτάχρονων αθωωτήτων και να καταδείξει την σκευωρία της ασφάλειας ενάντια στο πρόσωπό του έστειλε σε ραδιοφωνικό σταθμό της πόλης την παρακάτω επιστολή την οποία και παραθέτουμε αυτούσια :

[illegible]

αυτοί με α...
 στήσανε μια...
 μάρτυρες την...
 τους ορόφους της γενι...
 και πολλοί άλλοι άνθρωποι...
 εκεί. Ουστυχώς για σας, δηλώνω ότι...
 εξιλαστήριο θύμα σ' αυτήν την αντιπαλευ...
 συνειδητοποιημένο άνθρωπο, που αντιπαλεύε...
 χώρους και κινήματα τις δολοφονικές προθέσεις...
 κράτους, κύρια απέναντι στα χαμηλότερα και νεολαϊ...
 στρώματα, αγέρχους-απερχούς-ταίχάνους-το...
 δεκαπεντάχρονους. βρώμικα σχέδιά σας θα βρίσκετε όλους του...
 εμπόδιο στα ανθρώπους.
 συνειδητοποιημένους ανθρώπους.
 Η νέα σκευωρία της ασφάλειας δεν θα περάσει.
 Δημήτρης Βαχλίας
 27-3-90

27-3-90
Οδηγός Βοήθης

Η ΝΕΑ ΚΑΤΩ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

Ε.Σ.Σ.Ο. : ΜΙΑ ΑΝΑΡΧΟ-
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΡΧΗ

"Επαιδρύσαμε τον Γενάρη του 1989 την ρώσικη αναρχο-κομμουνιστική Συνομοσπονδία που η λειτουργία της είχε απαγορευτεί το 1926. Συμμετέχουν περίπου 50 άτομα από την Μόσχα, το Ρεννιχραντ, το Κουβλίτσσεφ, το Κιρόβ, Ιρκούτσκ και το Καρκάσ.

Ο αναρχοσυνδικαλισμός ή άλλες αντιλήψεις που τον ηλιοσιάζουν αποθεάζουν τον βασικό άξονα της ανεξαρτητής κοινωνικής σκέψης στις Ε.Σ.Σ.Ο. παρόλο που οι νεοσταλινικές και κοινοβουλευτικές ομάδες έχουν μια θορυβώδη παρουσία και φήμη. Από το 1986 υπάρχει στην χώρα μας η ομοσπονδία των σοσιαλιστικών λερών που συνενώνει περίπου 70 οργανώσεις που η καθμία απαρτίζεται από 10 με 15 μέλη. Όλες έχουν ως αντικειμενικό στόχο την μεταβίβαση των μέσων παραγωγής στα χέρια των διακριτών συνεταιρισμών, δηλαδή στις κομμούνες. Ο φεντεραλισμός (=ομοσπονδοποίηση) είναι το σύστημα της άμεσης εκπροσώπησης, το σύστημα χωρίς κόμμα. Το κεντρικό όργανο της ομοσπονδίας είναι η παράνομη επιθεώρηση Obchtchina (=κοινότητα) που εκδίδεται από την Συνομοσπονδία μας σε σχετικά υψηλό τίραζ. Τέλος οι σχέσεις μας με το ανεξάρτητο εργατικό κίνημα χίνονται ολοένα και στενότερες. Το αναρχοσυνδικαλιστικό πρόγραμμα της δημοτικής αυτοδιαχείρησης είναι ήδη διάχυτο μεταξύ των πολιτών του Νενιγχαντ (...)"

Ελευθεριακή επιθεώρηση για
τις ανατολικές χώρες : ΙΖΤΟΚ
(No 17, Ιουάνιος '89)

συνέχ. από σελ. 9

κά οι πιέσεις μέσα κι έξω απ' τις φυλακές πετυχαίνουν τους στόχους τους, αποδυναμώνονται δηλαδή όλοι οι κρατούμενοι.

Μετά από όλα αυτά αρχίζει να διαφαίνεται ο νέος χαρακτήρας του αγώνα. Γίνονται ξανά προσπάθειες για διάλογο με τον ΟΥΟ και συστήνεται κοινή επιτροπή Αραιοβησιωτών και υπευθύνων του οργανισμού. Αυτή ψάχνει και βρίσκει σημείο στον αγωγό νερού για νέες εγκαταστάσεις απ' όπου και θα υπάρχει ικανοποιητική υδροδότηση για την Θεσσαλονίκη και δεν θα εφύγεται κανένας υδροβιότοπος. Ωστόσο εγκαταλείπεται η ιδέα για τα έργα αυτά, λόγω των υπερχρονων εξόδων που θα απαιτούνταν. Η κατάληξη γνωστή και αναμενόμενη: γίνονται μέσα στον Μάρτη δηλώσεις απ' τον Κοσμόπουλο ότι όχι μόνο πρέπει να ξαναλειτουργήσουν οι τρεις πομόνες που κήκαν, αλλά θα πρέπει να γίνουν και άλλες δέκα τουλάχιστον στην πορεία του αιγιού.

Στο μεταξύ, η ειοαγγελιάς Μελίστα(τί
 όνομα κι αυτό...)ασκεί μήνυση κατά δύο
 Αραβησιωτών για την κατάληψη του χώρου
 των αντλιοστασίων (Οκτώβρης 89) και εί-
 ναι η ίδια μάρτυρας για την παρουσία
 τους εκεί.

Η συνέχεια του αγώνα των Αραβισσιωτών στο βαθμό που παρά τις υποχωρήσεις του, το κράτος λόγω της μερικότητας του αγώνα έχει την ευκαιρία να εξετάσει τις αδυναμίες του και να επανέλθει δριμύτερο (επικεντρώνοντας ίσως σε άλλα επίπεδα), είναι δεδομένη, αφού λύση τουλάχιστον άμεσα δεν μπορεί να δοθεί χωρίς μεγάλο κόστος για, τον ΟΥΘ και τις βιομηχανίες. Εκτός αυτού μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση και για άλλους αγώνες ζήτημα ιδιαίτερα επικύνδυνο για το κράτος.

Δεδομένη στον αγώνα τους είναι και η συμπαράσταση μας - αφού έτσι κι αλλιώς αυτός αφορά άμεσα κι εμάς που πίνουμε τα μολυσμένα νερά που μας πουλάει το κράτος - στο βαθμό που οι αντικαθεστωτικές τους εμπειρίες όλο αυτό τον καιρό, εκτιμηθούν ανάλογα από τους ίδιους και εμπλουτιστούν από την διάθεση τους, να τον συνολικοποιήσουν και να τον γενικεύσουν.

συνεχ. 0110 σελ. 5

σα στη Φ.Α.Σ. ήταν φανερός. Το μόνο που ήθελαν ήταν να χειραγωγήσουν την κατάληψη και να της δώσουν καθεστωτικές φόρμες, όπως κάνουν συνήθως. Μόλις δεντο κατάφεραν, το μόνο που τους έμενε ήταν να την απομονώσουν αποχωρώντας, προκαθορίζοντας ταυτόχρονα και τη στάση των φοιτητών και των πανεπιστημιακών, μια και ήταν τα μόνα φοιτητικά κομμάτια της κατάληξης που αυτοκαθορίζονταν σαν τέτοια. Από εκεί και πέρα η κατάληψη της Φ.Α.Σ. ήταν μια τελειωμένη υπόθεση αφού οι υπόλοιποι έκριναν ότι δεν ήταν λειτουργικό και σκόπιμο, κάτω απ' αυτές τις συνθήκες να την κρατήσουν.

Τελικά απ' αυτήν την κατάληψη δε βγή-
κε το αναγκαίο δυναμικό κοινωνικής αντί-
δρασης που επέβαλλαν οι συνθήκες. Οι
χώροι αντίστασης υποειρώθηκαν μιν, αλλά
έδειξαν-αδυναμία στο να οργανωθούν και
να προσδιορίσουν τη δράση τους σε αντι-
κρατικά πλαίσια. Από πολλούς δεν έγινε
ούτε καν τόσο κατανοητό τι σήμαινε η α-
θώωση του Μελίστα - τουλάχιστον αυτό φα-
νερώνει η δράση τους. Το κράτος δεν πήρε
απ' τη θεω/νίκη το μήνυμα αντίστασης που
του αναλογούσε με συνέπειες πολύ άμεσες
για την κοινωνία και το αντικρατικό κί-
νημα.

Παρ' όλα αυτά η κατάληψη της Φ.Α.Σ. είχε κάποια θετικά σημεία όπως η δημιουργία της "Ελευθεριακής Πρωτοβουλίας για την Κοινωνική Αυτοάμυνα" η οποία συνεχίζει να λειτουργεί, όπως η επανεδραστηριοποίηση κι η συνεύρεση κάποιου κόσμου μέσα στην κατάληψη. Το σημαντικότερο όμως είναι οι εμπειρίες που απέκτησε ο καθένας μας απ' αυτές τις καταστάσεις. Εμπειρίες που δεν πρέπει να μείνουν ανεκμετάλλετες. Εμπειρίες που πρέπει να μας οδηγήσουν στον επανακαθορισμό του λόγου και της δράσης μας.

- Ως τότε θα μένουμε σταθερές στο κλαβύ της καθημερινότητάς μας πιστεύοντας ότι η καταστροφή χτυπάει μόνο κάποιους "περιθωριακούς";
- Ως τότε θα δοχούμε την ευπιστοπιστοποίηση των αναγκών και των επιθυμιών μας; Την ρουτινοποίηση της υαδής μας;
- Ως ποτε θα ανεχομαστε το κρώτος να επιμεβείναι και να καταστέλλει την πράξη της ατέλληνης έκφρασής μας;

Είναι καιρός επιτέλους:

- Να βρούμε τις πραγματικές "α" επιθυμίες και να τις κάνουμε πράξη.
- Να ανακαλέσουμε ξανά το νόημα των λέξεων συντροφικότητα - συλλογικότητα - συνεργασία
- Να κάνουμε την ζωή μας στα χέρια μας